ஸ்ரீ

ரமண மஹர்ஷிகளருளிய

அருண்மொழித்தொகுப்பு

விசாரசங்கிரகம், நானார்? அடங்கியது.

இது

திருவண்ணாமலை, ஸ்ரீரமணாச்ரமம், ஸர்வாதிகாரி

நிரஞ்ஜனானந்தஸ்வாமிகளால்

பிரசுரிக்கப்பட்டது.

1934

விலை அணா இரண்டு.

All rights reserved by the Publisher.

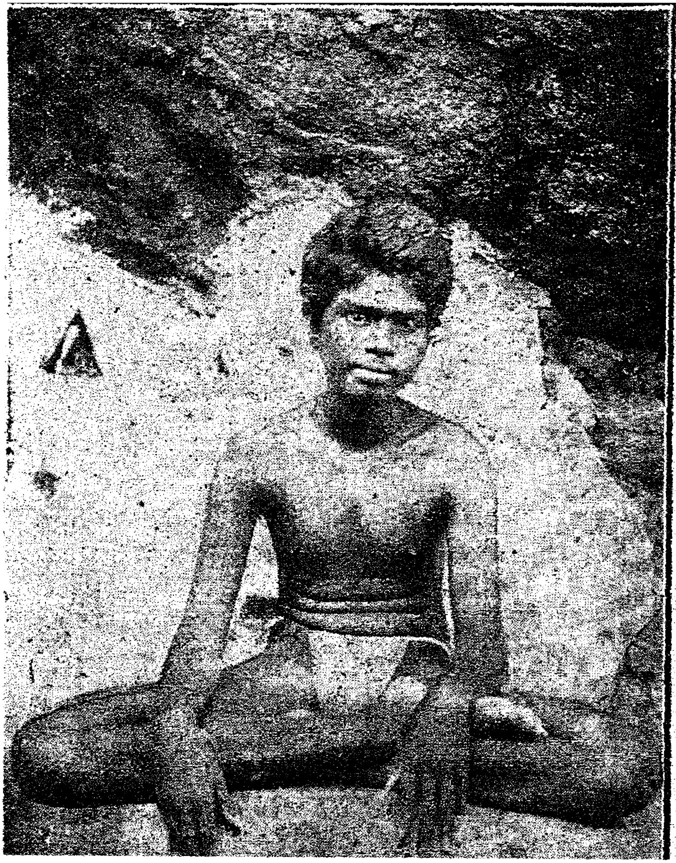

விசாரசங்கிரகம்

மங்கலம்

எல்லாமு மாம்பரனை யேத்தலென்ப துண்டோவவ்
வல்லானாய் மன்னுதலின் மற்று.

நூல்

1. ஸ்வாமி! எப்போதுந் துக்கமற்ற நித்யானந்த நிலை எய்துதற்குரிய வுபாயம் யாது?

எங்கெங்கே சரீரமுள்ளதோ அங்கங்கே துக்கமு முள்ளதென வேதத்திற் கூறியுள்ளதன்றி, எல்லோர்க்கும் பொதுவான பிரத்யக்ஷஅநுபவமாக விருத்தலான், எப்போதும் சரீரமில்லாத தனது எதார்த்தசொரூபம் *இன்னதென்று விசாரித்துணர்ந்து* உள்ளவாறிருத்தலே *அந்நிலையெய்துதற்குரிய வுபாயமாம்.*

2. தனது எதார்த்தசொரூபத்தை விசாரித்துணர்வதென்றா லென்ன?

எல்லோருக்கும் சுபாவமாக வுண்டாகும், "போனேன், வந்தேன், இருந்தேன், செய்தேன் என்பதாதிய அநுபவங்களிலிருந்தே அவ்வநுபவநிகழ்ச்சிக்குரிய வினைகளுக்கு முதலாக 'நான்' *என்றதோர் போதம் தோற்றுகிறதல்லவா? அந்த போதத்தின்* உண்மைவடிவை (நானார் என்ற விசாரத்தால்) *விசாரித்துத்* தானாயிருப்பதே *தனது எதார்த்தசொரூபத்தை விசாரித்துணர்வதென்பதாம்.*

3. நானாரென்று விசாரிப்ப தெப்படி ?

போதல் வருதலாதிய தொழில்கள் தேகத்தினவே யன்றி வேறன்மையால் தேகமே நானென்று சொல்வதாக வன்றோ தெரிகிறது ? தேகம் பிறத்தற்குமுன் னின்மையா னும், பஞ்சபூதாத்மகமாதலானும், சுழுத்தியி லபாவமாத லானும், பிணமாகப்போதலானும் அதை நானென்னும் போதமாகச் சொல்லுதல் கூடுமா ? கட்டையைப்போன்ற ஜடபதார்த்தமாகிய இச்சரீரம் 'நான், நான்' என்று ஸ்பு ரித்து வழங்கிவருமா ? இப்படி அவாந்தரமாகத் தேகத் தைக்குறித்துநானென்றெழும்போதமே தற்போதமென்றும், அகங்காரமென்றும், அவித்தை யென்றும், மாயை யென்றும், மலமென்றும், ஜீவனென்றும் பலவிதமாகச் சொல்லப்படு கிறது. இதைப்பற்றி விசாரியாதிருக்கலாமா ? விசாரித் துணர்ந்துய்தற்கன்றோ சகலசாஸ்திரங்களும் ஏற்பட்டு, அத் " தற்போதநாசமே முக்தி" யென்று கோஷிக்கின்றன. ஆகவே, பிணமான தேகத்தைப் பிணமெனவே யிருத்தி வாக்கினாலும் நானென்று சொல்லாமலிருந்து இப்போது நானென்றெழுவதேது என்று கூர்மையாய் விசாரித்தால், அப் போது ஹ்ருதயத்தில் 'நான், நான்' என்னும் சப்தமில்லா மல் ஓர்வித ஸ்புரிப்பு அதாவது கண்டமாகவும் நாநாவாகவு மிருந்த நினைவுகள் போய், அகண்டமாகவும் ஏகமாகவுமுள்ள ஞப்திமாத்திரம் தனக்குத்தானே தோற்றிக்கொண்டிருக் கும். அதனை விடாமல் சும்மாவிருந்தால் தேகம்நானென் னும் அகங்காரரூப ஜீவபோதத்தை முற்றிலும் நாசப் படுத்தி கற்பூரத்திற் பற்றிய நெருப்புப்போல் முடிவில் தானும் சாந்தமாய்விடும். இதுவே மோக்ஷமென்று பெரியோர்களா லும் சுருதிகளாலும் சொல்லப்படுகிறது.

4. அகம்வடிவ தற்போதத்தின் மூலத்தை விசாரிக்க அங்கு ஏதேதோ வெவ்வேறெண்ணங்கள் கணக்கற்றனவாய்த் தோற்றிக்கொண்டிருக்கின்றனவேயன்றி நானென்றதோர் தனி நினைவு தோன்றவில்லையே?

எழுவாயாகிய முதல்வேற்றுமை தோன்றினும் தோன்றுவிட்டாலும் மற்றவேற்றுமைகளில் வரும் வாக்கியங்களனைத்தும் முதல்வேற்றுமையை ஆச்ரயித்தே விளங்கல்போன்று ஹ்ருதயத்திற்றோன்றும் நினைவுகளனைத்தும் 'தேகோகம்' *புத்திவடிவ நானென்னும் முதல்விருத்தியாகிய அகங்காரத்தை ஆச்ரயித்தே விளங்கலானும், அகங்*காரத்தினெழுச்சியே *மற்றெல்லாநினைவுகளினெழுச்சிக்குங் காரணமாகவும் மூலமாகவுமிருத்தலானும், சம்சாரமென்னும் மாயாவிருக்ஷத்தின்வேராகிய அகங்காரரூப தற்போதத்தை நாசமாக்கின் மற்றெல்லாநினைவுகளும் வேரற்றவிருக்ஷம் போல் அடியோடு நாசமாகும். தான் செய்யும் நிஷ்டைக்குப் பிரதியந்தமாக எத்தனை நினைவுகள் தோன்றினும் மனதை அவ்வழியே செல்லவொட்டாமல் ஆன்மசொரூபமாகிய* **தன்னிடத்திலேயேயிருத்தி** *நம்முன்னே என்னென்ன விசித்திரங்கள் நடக்கின்றன? நடப்பன நடக்கட்டும் பார்க்கலாம் என்று சாக்ஷியைப்போல் விலக்ஷணமாயிருந்து பார்த்துக்கொண்டிருக்கப் பழகுவதே அதாவது தோற்றங்கள் மயமாகாது எப்போதும்* **தன்னைவிடாமலிருப்பதே** *முற்கூறிய பிரதிபந்தங்களுக்கெல்லாம் மூலமான தேகாத்மபுத்திரூப மனோநாசத்திற்கான தக்கவுபாயமாம். அகங்காரத்தை இலகுவாய்க் கெடுக்கத்தகும்* **இம்மார்க்கமே** *பக்தியென்றும், தியானமென்றும், யோகமென்றும், ஞானமென்றும் கூறத்தகும். ஹ்ருதயத்திலுள்ள அஹம் சொரூபமான* ஆத்மா

காரமாகவே கடவுளிருப்பதாலும், நினைப்புமாத்திரமே பந்தமென்று சுருதிகள் முறையிடுவதாலும் எப்படியேனும் நானென்னும் நினைவுருபமானமனதை அவரிடத்திலேயே யிருத்திவிட்டு எப்போதும் அவரை மறவாது சும்மாவிருத்தலே சிரேஷ்டமான சாதனம். இதுவே சுருதிகளின் முடிவான சித்தாந்தம்.

5. விசாரம் ஸ்தூலதேகத்திலுள்ள ஆன்மபாவத்தை மாத்திரம் நீக்குதற்குச்சாதனமா? சூக்கும, காரண தேகங்களிலுள்ள ஆன்மபாவங்களை நீக்குதற்கும் சாதனமா?

ஸ்தூலதேகத்தைப்பற்றியே மற்றதேகங்கள் ஜீவித்திருப்பதானும், தேகம்நான் என்பதில் பஞ்சகோசரூபமான முத்தேகங்களுமே அடங்கிவிட்டதானும், ஸ்தூலதேகத்திலுள்ள ஆன்மபாவத்தினழிவே மற்றதேகங்களிலுள்ள ஆன்மபாவங்களினழிவாகலானும் விசாரம் மும்மைத்தேகங்களிலுமுள்ள ஆன்மபாவங்களைப் போக்கற்கே சாதனமாகிறது.

6. விருத்திபேதங்கள் மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரமெனப் பலவிதங்களாயிருக்க மனோநாசமாத்திரமே முக்தியென்பதேப்படி?

மனத்தின் தத்துவத்தைக் கூறும் சாஸ்திரங்களில் "நாம் புஜிக்கும் அன்னத்தின் சூக்ஷ்மபாகத்தாற் கெட்டிப்பட்டு, இராகத்வேஷகாமக்ரோதாதிகளால்விருத்தியடைந்து, மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரமென்னும் இவற்றின் சமுதாயமாய், மனமென்னும் பன்மையொருமைப் பெயரையே பெற்றதாய், நினைத்தல் நிச்சயித்தலாதிய தருமங்களையுடையதாய், ஞானத்தாலறியப்பட்ட திருசியமாய், ஜடமாய்,

ஜடமாயினும் ஞானத்தின் சேர்க்கையால் (தப்தாயப்பிண்டம் போன்று) சேதனம் போலவே தோற்றுவதாய், பரிச்சின்னமாய், அநித்தியமாய், அவயவாகாரமாய், அரக்கு சுவர்ண மெழுகாதிகள் போன்று பரிணாம முறுவதாய், சர்வதத்வாத்மகமாய், சக்ஷுரிந்திரியாதிகளுக்கு நேத்திராதிபோல ஹ்ருதய கமலத்தை ஸ்தானமாகவுடையதாய், ஜீவனுக்கு உபாதியாய், தானொருபொருளை நினைத்து விருத்தி ரூபமாய் மூளையிலுள்ள அறிவோடுங்கூடி பஞ்சேந்திரியங்களின் வழியாக அவ்விஷயங்களை (அறிவோடுங் கூடியுள்ள) மூளையாற் கூட்டிக்கொடுக்கப்பெற்று அவ்விஷயங்களை யறிந்தநுபவித்து திருப்தியடைவதாய் விளங்கும் பதார்த்தமெதுவோ அதுவே மனம்" என்று மனத்தின் சொரூபத்தைக் கூறியிருத்தலால், ஒருவனுக்கே வெவ்வேறு வேலையில் வெவ்வேறு நாமம் வருவது போன்று மனமொன்றே விருத்தி பேதங்களை முன்னிட்டு மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரமென்ற நாமங்களால் வழங்கப் படுகிறதே யன்றி வேறில்லை. இம்மனமே சர்வதத்வாத்மக ஜீவேச்வரஜகத்சொரூபமா யிருத்தலான் இது எப்போது ஞானத்தால் ஆன்மாகாரமாகுமோ அப்போதே எல்லாம் ப்ரஹ்மசொரூபமாகிற கைவல்யமாகு மென்று சொல்லப்படுகிறது.

7. மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரமாகிய இந்நான்கும் ஒருபொருளே யென்றால் இவைகளுக்குத் தனித்தனிஸ்தானங்கள் கூறப்படுவதேன்?

மனதிற்கு ஸ்தானம் கண்டமென்றும், புத்திக்கு முகம் அல்லது ஹ்ருதயமென்றும், சித்தத்திற்கு நாபியென்றும், அகங்காரத்திற்கு ஹிருதயம் அல்லது சர்வாங்கமென்றும்

பலவிதங்களாகக் கூறியிருந்தாலும், இவற்றின் சமஷ்டியாகிற ஒரே மனமென்னும் அந்தக்கரணத்திற்கு ஹ்ருதயமே ஸ்தான மென்று சுருதிகளில் முடிவாகக் கூறியிருக்கிறது.

8. அகக்கரணமாகவுள்ள மனமே ஜீவேச்வரஜகத்ரூப சர்வதத்வாத்மகமாக விளங்குகிறதென்பதெவ்வாறு?

விஷயங்களையறிதற்கு சாதனமாய் இந்திரியங்கள் வெளியிலிருத்தலாற் புறக்கரணமென்றும் மனம் உள்ளிருத்தலால் அகக்கரண மென்றும் கூறப்பட்டாலும், தேகத்தைக்குறித்தே அகம்புற மென்று சொல்லப்படுகிறதே யன்றி உண்மையில் உள் வெளி யென்பதேயில்லை. ஆகாசத்தைப் போன்று ஸ்வச்சமாயிருத்தலே மனத்தின் சொரூபம். ஹ்ருதயமென்றும் மனமென்றும் சொல்லப்படுவது அந்தர்பஹிராய்த் தோன்றும் தத்துவங்களின் சேர்க்கையேயாம். ஆகவே, சர்வ நாமரூபக் காட்சிகளும் மனோரூபமே யென்பதிற் சம்சயமில்லை. வெளியிற்றோன்றும் சகலமும் உள்ளேயே யிருக்கிறதன்றி வெளியிலில்லை யென்பதை அறிவித்தற்கே வேதங்களிலும் எல்லாம் ஹ்ருதயாகாரமாகவே வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஹ்ருதயமென்பது ப்ரஹ்மத்தையன்றி யில்லை.

9. ஹ்ருதயம் ப்ரஹ்மத்தை யன்றி யில்லையென்பதெப்படி.

ஆன்மா ஜாக்கிர சொப்பன சுழுப்திகளில் நேத்திரம், கண்டம், ஹ்ருதயமென்னும் ஸ்தான முன்னிலையாகப் போகங்களைப் புஜிக்கினும் அது தன்னுடைய முக்கிய ஸ்தானமாகிய ஹ்ருதயத்தை விட்டு எப்போதும் நீங்குகிறதில்லை. ஸர்வாத்மகமான ஹிருதயகமல மத்தியில் அதாவது மனகாசத்தில் நானென்னும் அவ்வாத்மஜோதி பிரகாசிக்கிறது. இப்படி

ஒவ்வொரு தேகத்திலும் விளங்குவதால் இதையே சாக்ஷி யென்றும் துரியமென்றும் சொல்லுவார்கள். இந்த நானென்னும் ஜோதியின் அந்தர்க்கதமாய் ஸர்வதேகங்களிலும் நானற்று விளங்கும் பரப்ரஹ்மமாகிற ஆத்மாகாசமே (ஞானகாசமே) எதார்த்த வஸ்து. இதுவே துரியாதீதம். ஆகையால் ஹ்ருதயமென்பது ப்ரஹ்மத்தையன்றி யில்லையென்று சொல்லப்படுகிறது. மேலும் ப்ரஹ்மம் எல்லா ஜீவர்களினுடைய ஹ்ருதயங்களிலும் ஆன்ம சொரூபமாகப் பிரகாசிக்கிற காரணத்தாலேயே ப்ரஹ்மத்திற்கு * ஹ்ருதய மென்றதோர் பெயருமுண்டு. ஹ்ருதயம் என்பதன் பொருள், ஹ்ருத்+அயம் என்ற பிரிவால் ப்ரஹ்மமே யாகிறது. ஆன்ம சொரூபமாகப் பிரகாசிக்கும் ப்ரஹ்ம வஸ்துவானது எல்லா ஜீவர்களினுடைய ஹ்ருதய ஸ்தானத்தில் நிவஸிக்கிறதென்பதற்கு சர்வ ஜனங்களும், 'நான், நான்' என்று மார்பைத் தொட்டுக் காட்டுவதே போதுமான சாக்ஷி.

10. சர்வ ப்ரபஞ்சமும் மனதின் சொரூபமே யெனின் ப்ரபஞ்சம் பொய்யென்றல்லவோ ஏற்படுகிறது. அப்படியானால் ப்ரபஞ்சத்திற்கு வேதத்தில் ஸ்ருஷ்டி கூறப்பட்டிருப்பதேன் ?

ப்ரபஞ்சம் சுத்தப்பொய்யே யென்பதிற் சம்சயமில்லை. பொய்யான வுலகத்தைப் பொய்யாக்கி மெய்யான ப்ரஹ்மத்தை அறிவிப்பதிலேயே வேதத்தின் முக்கிய கருத்து. இதுபற்றியே வேதங்கள் உலகிற்கு ஸ்ருஷ்டியை அங்கீகரித்தனவேயன்றி வேறில்லை. மேலும் மந்தாதிகாரிகளுக்கு க்ரம

---

*" விதம்படுமு ளங்தொறும விசேடவறி வாயுற்
றிதம்படுத லாலிதய மென்பரிறை தன்னை."—பிரமகீதை.

ஸ்ருஷ்டியால் ப்ரஹ்மத்தில் ப்ரக்ருதி, மகதத்வம், தன்மாத்திரை, பூதம், உலகம், தேகமாகிய இவை க்ரமமாக வுண்டாயின வென்றும், தீவிர அதிகாரிகளுக்கு யுகபத்ஸ்ருஷ்டியால் ஆன்மாவாகிய தன்னை யறியாத தோஷத்தினாலுண்டான தனது நினைவுகளாலேயே சொப்பனம்போன்று இவ்வுலகுண்டாயிற்றென்றுங் கூறும். இங்ஙனம் உலகஸ்ருஷ்டியைப் பலவிதங்களாகக் கூறுவதிலிருந்தே, எப்படியேனும் ப்ரபஞ்சத்தைப் பொய்யென்று சாதித்து ப்ரஹ்மத்தை அறிவிப்பதிலேயே வேதத்தின் தாத்பரியமென்பது பெறப்படும். ஜகம் மித்தை யென்பதை சொரூபாநந்தவநுபவரூப அநுபூதி நிலையில் எல்லோரும் பிரத்தியக்ஷமாகவே அறியலாம்.

11. சதா சலனத்தையே வடிவாகவுடைய மனதிற்குச் சோரூபாநுபவங் கூடுமோ ?

மனதிற்குச் சத்துவகுணமே ஸ்வபாவமாகலானும், அது ஆகாசத்தைப் போன்று ஸ்வச்சமாயும், நிர்மலமாயுமிருத்தலானும் மனமேன்பது உண்மையில் ஞான சோரூபமே. அத்தகைய ஸ்வபாவ நிலையில் அதற்கு மனமென்னும் பெயருமில்லை. ஒன்றை யொன்றாக அறியும் விபரீத ஞானமே மனமெனப்படுகிறது. ஞானமாத்திரமாக விருந்த சுத்தசத்துவமனதானது தன் ஞானசொரூபத்தை மறந்த அவித்தையால் தானே தமோகுணவசத்தாய் உலகரூபமாகப் பரிணமித்து, ரஜோகுணவசத்தாய் தேகாதிகள் நானேன்றும் உலகம்சத்தியமேன்றும் பாவித்து, இதன்மூலமுண்டாகும் ராகத்வேஷாதிகளால் புண்ணியபாபகர்மங்களை சம்பாதித்து, அவ்வாசனையால் ஜனனமரணங்களை யடையும். அநேக ஜன்மங்களிற் செய்துவந்த நிஷ்காமகர்மங்

களால் மலம் (பாபம்) நீங்கின மனமானது சற்குரு மூலமாய் சிரவணமனனங்களியற்றி நெடுங்காலம் ப்ரஹ்மத்யானமாகிற அதாவது அஹம் ப்ரஹ்மமென்னும் ஆத்மாகார மனோவிருத்தியின் சஹஜஸ்திதியைப் பெறுதற்கான நிதித்யாசனம் செய்யவே, மனதின் தமோகுணரூபமான உலகாகாரபரிணாம மடைதலும் ரஜோகுணரூபமான அவற்றிலுள்ள சலனமும் நீங்கும். நீங்கவே மனம் சூக்ஷ்மமும் நிச்சலமுமாகும். ஸ்தூலமான (பெரிய) கட்டபாரையால் மெல்லிய பட்டு வஸ்திரத்தை இழையிடக் கூடாதது போலவும், காற்றினால் அதிக சலனமாகவுள்ள தீபத்தால் அதிசூக்ஷ்மமான வஸ்துக்களின் லக்ஷணங்களை நிர்ணயிக்கக் கூடாததுபோலவும், ஸ்தூலமாகவும் சலனமாகவுமுள்ள ரஜோ தமோகுணவசத்தான அசுத்தமனத்தால் மாத்திரம் அதிசூக்ஷ்மமும் நிச்சலமுமான வஸ்துவை அனுபவித்தல் கூடாதே யொழிய, முற்கூறியபடி தியானத்தால் சூக்ஷ்மமும் நிச்சலமுமான சுத்தமனத்தில் சொரூபானந்தம் ஆவிர்ப்பவிக்கும் (தோன்றும்). மனமின்றி அநுபவங்கூடாதாகையால் அதிசூக்ஷ்மமான விருத்தியோடுங்கூடிய தெளிந்தமனத்தால் அம்மயமாகவேயிருந்து சொரூபானந்தம் அநுபவித்தல் கூடும். அப்போது தான்ப்ரஹ்மசொரூபமாயிருப்பது நன்றாய் அநுபவமாகும்.

12. பிராரப்தாநுசாரமான வ்யவகாரங்களைச் செய்ய வேண்டியிருக்கிற மனதிற்கு வ்யவகாரநிலையிலேயே முற்கூறிய சொரூபாநுபவம் வாய்க்குமா?

ப்ராஹ்மணன் என்ன வேஷம் போட்டுக்கொண்டு ஆடினாலும் அவன் மனதில் ப்ராஹ்மணனென்னும் பாவம் எப்

படியோ, அப்படியே எந்தவ்யவகாரங்களி லிருந்தாலும் தேகாதிகள் நானெனத் தோற்றமல் ஆன்மாநா னேன்னுந் திடபாவம் வரவேண்டும். மனம் தன்நிலையை விட்டுப் பஹிர் முகப்படுமானால் உடனே ஓ! ஓ!! தேகாதிகள் நாமல்லவே நாமார்? என்னும் விசாரத்தால் மறுபடியும் தன்னிலையி லேயே யிருத்தவேண்டும். நானாரேன்னும் விசாரம் சர்வ துக்க நிவிருத்திக்கும் பரமாநந்த ப்ராப்திக்குமான முக்கிய ஹேது. இப்படித் தன்னிலையில் மனம் அடங்க அடங்க, யாதொரு தடையுமின்மையால் சொரூபாநுபவம் தானா கவே வாய்க்கும். அப்பால் விஷய சுகதுக்கங்கள் மனதில் தாக்கா. எல்லாம் ஸ்வப்நம்போல் பற்றற்றுத் தோன்றும். எப்போதும் சர்வ பரிபூரணமாகவுள்ள ஸ்வாத்ம பாவனையை மறவாதிருத்தலே முடிவான பக்தியும் யோகமும் ஞானமும் மற்றுமுள்ள எல்லா தபசுகளுமா மென்று பெரியோர் கூறு கின்றனர்.

13. கருமங்களிற் பிரவிருத்திக்குங்கால் இக்கருமத் தைச் செய்யும் கர்த்தாவும் இக்கருமபலனை யநுபவிக்கும் போக்தாவும் நாமல்ல. இது திரிகரணங்களின் சேஷ்டை யாகும் என்ற பாவத்துடனிருக்கலாமா?

ஆத்மதேவதையாகிய தன்னிடத்தி லிருத்தியதும், எப்போதும் அதைவிட்டு நீங்காமல் வ்யவஹாரங்களில் உதாசீனபாவத்துட னிருக்கிறதுமான மனது மேற்கூறிய படி சங்கற்பித்தல் கூடுமா? இப்படிப்பட்ட சங்கற்பங்க ளன்றோ பந்தம்? இவ்வித நினைவுகள் வாசனையால் வந்தாலும் மனதை நினைவின்வழி செல்லவிடாமல் தன்னிலையிலிருத்த முயல்வதோடு வ்யவஹாரங்களில் உதாசீன பாவத்தோடு

மிருத்தல் வேண்டும். மனதில் இது நல்லதா? அது நல்லதா? இதைச் செய்யலாமா? அதைச் செய்யலாமா வென்பதாதிய நினைவுகளுக்கு மிடங்கொடாமல் அத்தகைய நினைவுகளே தேனுந் தோன்றுமுன்னரே ஜாக்ரதையாய்த் தெரிந்து அதைத் தன்னிலேயி லிருத்திவிட வேண்டும். கொஞ்ச மிடங்கொடுத்தால் தனக்கு ஹிதமாயிருப்பவனைப் போலிரு ந்து கெடுதி செய்யும் ஹிதசத்துருவைப்போல நம்மைத் தலை கீழாய்த் தள்ளிவிடும். தன்னை மறப்பதாலன்றோ இவ்வித நினைவுகள் தோன்றி மேன்மேலும் அநர்த்த முண்டாக்குகின் றன? விவேகத்தால் நாமொன்றும் செய்யவில்லை. எல்லாம் கரணங்களின் சேஷ்டைகளே என்று சங்கற்பித்தல் வாசனை யாகிற நினைவின்வழி செல்லும் மனதைத் தடுத்தற்குரிய உபாயமே யென்றாலும், நினைவின்வழி சென்றாலன்றோ முற்கூறியபடி விவேகத்தால் தடுக்கவேண்டும்? தன்னிலேயி லிருக்கிற மனது நானென்றும், எனக்கு வ்யவஹாரமிருக்கிற தென்றும் சங்கற்பிக்குமா? எவ்விதத்தினும் மெல்ல மெல்ல ஈச்வரனாகிற தன்னை மறவாதிருக்கவே முயற்சிக்க வேண்டும். அது ப்ராப்தியானால் எல்லாம் சித்தியாகும். மற்றெவ்விஷ யங்களிலும் மனதைச் செலுத்தவேண்டாம். பித்தனைப் போல் கர்மத்தால் நேரிட்ட வ்யவஹாரங்களைச் செய்தாலும் நான் செய்கிறேனென்ற நினைவு வராமல் தன்னிலேயிலேயே மனதை வைத்திருக்கவேண்டும். உதாசீன பாவத்துடன் எத்தனையோ பக்தர்கள் எவ்வளவோ வ்யவஹாரங்களைச் செய்திருக்கவில்லையா?

14. சந்நியாசத்தின் யதார்த்தமான தாத்பரியமென்ன?

சந்நியாசமென்பது நானென்னும் சங்கற்பத்யாகமே யன்றி வெளி விஷயங்களை விடுவதல்ல. இந்த சந்நியாசமுள்ள

வனுக்கு ஏகாந்தத்திலிருந்தாலும் அபாரசம்சாரத்திலிருந்தாலும் சமமாகவே தோன்றும். * வேறு விஷயத்தில் மனதைச் செலுத்தியிருக்கும்போது பக்கத்திலுள்ளது தோன்றாததுபோல ஞானி எவ்வளவு வ்யவஹாரங்களைச் செய்யினும் நானென்ற போதம் வராமல் தன்னிடத்திலேயே மனதிருப்பதால் அவன் ஒன்றும் செய்யாதவனேயாம். தான் அசையாமற் படுத்திருந்தும் கனவில் தலை கீழாக விழுவதாய்க் காண்பதுபோல அஞ்ஞானி அதாவது நானென்பதருதவன் ஏகாந்தனாய் சதா நிஷ்டையிலிருந்தாலும் சர்வ வ்யவஹாரங்களையும் செய்தவனேயாம் என்று பெரியோருங் கூறியிருக்கின்றனர்.

15. கரணேந்திரியாதிகள் அறியுந் தருமத்தையுடையனவாக விருந்தும் அவை திருசிய பதார்த்தங்களெனப் படுவதேன்னை ?

{ திருக்கு அல்லது அறிபொருள் }	{ திருசியம் அல்லது அறிபடுபொருள் }
(1) பார்ப்பவன்	கடம்
இனியும்,	
(2) கண்	தேககடாதிகள்
(3) கண்ணிந்திரியம்	கண்
(4) மனம்	கண்ணிந்திரியம்
(5) ஜீவன்	மனம்
(6) அறிவு	ஜீவன்

* செய்மையுளஞ் சென்றுகதை கேட்பார்போல் வாதனைக
டேய்மனஞ்செய் துஞ்செய்யா தேயவைகள்—தோய்மனஞ்
தின்றேனுஞ் செய்ததே யிங்கசைவற் றுங்கனவிற் [செய்
குன்றேறி வீழ்வார் குழி.

மேற்கண்டபடி அறிவாகியநாமே எல்லாபதார்த்தங் களையும் அறிவதால் நாமே திருக்கெனப்படுவோம். கடாந்த மாயுள்ள பதார்த்தங்கள் யாவும் நம்மால் அறியப்படுவதால் திருசியங்களாம். மேற்காட்டியுள்ள அறிவறியாமை யடுக்கு களிற் கூறப்படும் திருக்கு திருசியங்களிலும் ஒன்று மற் றொன்றுக்குத் திருக்காக விருப்பினும் அது வேறொன் றுக்கு திருசியமாகலான் அவையாவும் உண்மையில் திருக் காகா. நாம் எல்லாவற்றையு மறிவதால் திருக்கென்றும் ஒன்றாலும் அறியப்படாததால் திருசியமன்றென்றும் சொல் லப்பட்டாலும், திருசியங்களைப்பற்றியே நாம் திருக்கென்று வழங்கப்படுகிறோமே யன்றி உண்மையில் திருசியமென்பது நமக்கன்னியமின்மையால் நாம் அவ்விரண்டிற்கும் அதீதமான பொருளாவோம். ஏனையவெல்லாம் திருக்கு திருசியங்களுக்கு உட்பட்டனவே.

16. அகங்காரம், ஜீவன், ஆன்மா, ப்ரஹ்மம் ஆகிய இவற்றிற்கு தாதான்மிய முண்டாவ தெவ்வாறு ?

திருஷ்டாந்தம்	தாஷ்டாந்தம்
(1) அயப்பிண்டம்	அகங்காரம்.
(2) தப்தாயப்பிண்டம்	ஆன்மஸ்வபாவத்தோடு அத்தியாசமாய்த் தோற்றுகிற ஜீவன்.
(3) தப்தாயப்பிண்டத்திலுள்ள அக்னி	தேகந்தோறும் விளங் கும் ஜீவனிலுள்ள சிற் பிரகாசம் அதாவது கூடஸ்த ப்ரஹ்மம்.

(4) ஏகமாயுள்ள அக்னி ஜ்வாலை	ஏகமாயுள்ள வ்யாபக ப்ரஹ்மம்.

மேற்காட்டியுள்ள திருஷ்டாந்தத்தால் அகங்கார, ஜீவ, சாக்ஷி, சர்வசாக்ஷிகளுடைய தாதான்மியம் விளங்கும்.

தட்டான் மெழுகுருண்டையில் கணக்கற்ற நாநா லோகங்களின் அணுக்களடங்கி ஒரே மெழுகாகக் காணப்படுவது போன்று சுழுத்தியில் எல்லா ஜீவர்களுடைய ஸ்தூல சூக்கும தேகங்களும் ஒரேயிருட்டாகிய அவித்தை அதாவது சமஷ்டிமாயையில் அடங்கி ஆத்மாவில் லயித்து ஒன்றுபட்டிருத்தலால் எங்கும் ஒரே இருட்டைக் காண்கிறார்கள். இந்த சுழுத்தியாகிய இருட்டிலிருந்து சூக்குமதேகம் அதாவது அகங்காரமும் அதிலிருந்து ஸ்தூலதேகமும் உண்டாகிறது. அகங்கார முண்டாகிற பொழுதே தப்தாயப் பிண்டம் போன்று ஆன்ம ஸ்வபாவத்தோடும் அத்யாசமாய்த் தோன்றுகிறது. இங்ஙனம் சிற்பிரகாசத்தோடு தாதான்மியமாகக் கூடியிருக்கும் மனமாகிய அகங்காரரூபனை ஜீவனையன்றி ஜீவசாக்ஷியாகிய ஆன்மாவும், ஆன்மாவையன்றி சர்வசாக்ஷியாகிய ப்ரஹ்மமும் இன்றாம். தப்தாயப் பிண்டமானது கொல்லனு லெவ்வாறடிபட்டு விகாரமுற்றாலும் எப்படி அதிலுள்ள அக்னிமாத்திரம் அவற்றால் யாதொரு சலனமும் அடைவதின்றோ அப்படியே, ஜீவன் எவ்வளவு வ்யவஹாரங்களிலுழன்று சுகதுக்கங்களை யனுபவித்தாலும் அதிலுள்ள ஆன்மஜோதி மாத்திரம் அவற்றால் யாதொரு சலனமுமின்றி ஆகாசம்போல் வ்யாபகமாயும், ஞானமாத்திரமாயும், ஏகமாயும் விளங்கும் ப்ரஹ்ம சொரூபமாகவே ஹ்ருதயத்தில் பிரகாசிக்கிறது.

17. ஹ்ருதயத்தில் ஆன்மாவே ப்ரஹ்மமாகப் பிரகாசிக்கிறதென்ற தெப்படி ?

தீபஜ்வாலையினுள்ளேயுள்ள காலியிடத்தி லிருக்கும் பூதாகாசமானது அந்த ஜ்வாலையி னுள்ளும்புறம்பும் அபேதமாய் நிறைந்து எல்லையற்று விளங்குதல்போன்று ஹ்ருதயத்தில் ஆன்மஜோதியினுள்ளேயுள்ள ஞானாகாசமும் அவ்வான்மஜோதியி னுள்ளும்புறம்பும் அபேதமாய் நிறைந்து எல்லையற்று விளங்குகிறது. இதுவே ப்ரஹ்மமென்பதாம்.

18. ஏகமாயும் அகண்டமாயும் விளங்கும் சொப்பிரகாச வடிவ ஆன்மஜோதியின்கண் அவஸ்தாத்ரயம், தேகத்ரயமாதிய கற்பனைகள் தோற்றுவதும், தோற்றினும் ஆன்மா மாத்திரம் எப்போதும் அசலமாகவே யுள்ளதென்பது மெவ்வாறு ?

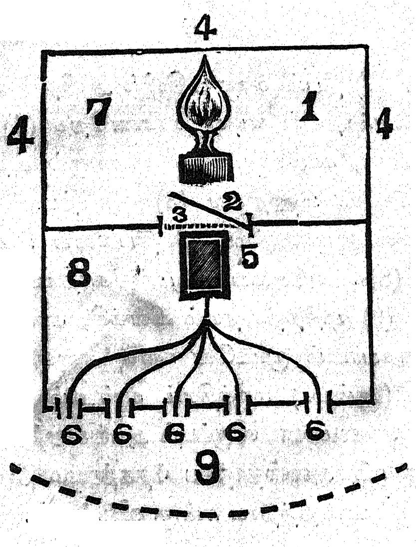

திருஷ்டாந்தம்		தாஷ்டாந்தம்
(1)	தீபம்	ஆன்மா.
(2)	கபாடம்	நித்திரை.
(3)	வாயிற்படி	மஹததத்வம்.
(4)	உட்சுவர்	அவித்தை அல்லது காரண தேகம்.
(5)	கண்ணுடி	அகங்காரம்.
(6)	ஜன்னல்கள்	ஞானேந்திரிய பஞ்சகம்.
(7)	உள்மனை	காரணதேகம் விளங்கும் சுழுத்தி.
(8)	நடுமனை	சூக்ஷ்மதேகம் விளங்கும் சொப்பனம்.
(9)	முற்றம்	ஸ்தூலதேகம் விளங்கும் ஜாக்ரம்.

ஆத்ம (1) தீபம் சுஷுப்தியில் அவித்தை (4) யுட்சுவரும் நித்திரைக்கதவுங் கூடின காரணதேக (7) வுள்மனையில் தானே விளங்க, காலகருமாதி பிராணனல் உறக்கக் (2) கதவைத் திறக்கவும் மஹதத்வ (3) வாயிற்படிக்கடுத்த அகங்காரக் (5) கண்ணுடி ஆத்மப் பிரதிபலனப் பிரகாசத்துடன சொப்பன (8) நடுமனையையும் பஞ்சேந்திரியப் (6) பலகணி வழி ஜாக்ர (9) முற்றத்தையும் விளக்கி, காலகருமாதி வாயுவால் நித்ராகபாடம் மூடவே நனவு கனவுகளோடு நானற்றுத் தான் (ஆன்மா) மாத்திரம் என்றும் விளங்குவதால், ஆத்மாவின் அசலமான விருப்பும் அகங்காரத்திற்கும் அதற்குமுள்ள பேதமும் அவஸ்தாத்ரய தேகத்ரயமாதியன தோற்றுவதும் இத்திருஷ்டாந்தத்தால் நன்கு விளங்கும்.

19. விசாரலக்ஷணங்களை இவ்வளவு விஸ்தாரமாகக் கூறக்கேட்டும் என் மனம் சிறிதும் சாந்தி யடையவில்லையே! இதற்குக் காரண மேன்ன?

மனோபலம் அதாவது சித்தத்தின்ஒருமைப்பா டின்மையே அதற்குக் காரணம்.

20. மனோபலமின்மைக்குக் காரணம் யாது?

ஆன்ம விசாரத்துக்குத் தன்னை அதிகாரியாகச் செய்கிற சாதனங்களான தியான யோகமாதியவற்றில் முன்னரே வேண்டிய அளவு கிரமமாய்ப் பயின்று அதனால் இடையறாத சஜாதீய விருத்தியின் பிரவாகத்தை சஹஜமாகப் பெற்றிருக்கும் பரிபக்குவமுள்ள மனதாயிருந்தால் இவ்விசார சிரவணஞ் செய்தவுடனே தனது எதார்த்த சொரூபத்தை அபரோக்ஷமாகத் தெரிந்து எப்போதும் தன்னிலையினின்றும் நீங்காது பரமசாந்தியுடன் விளங்கும். இங்ஙனம் பரிபக்குவமடையாத மனதிற்கு விசாரசிரவணத்தால் உடனே அபரோக்ஷ ஞானமும் உபசாந்தமும் வாய்ப்பது துர்லபமே; என்றாலும், சிறிது காலம் மனவொடுக்கத்திற்குரிய சாதனங்களிற் பழகி வந்தால் காலக்கிரமத்தில் சித்தோபசாந்தம் சித்திக்கும்.

21. மனவோடுக்கத்திற்குரிய சாதனங்களில் முதன்மையான தேது?

ப்ராணவொடுக்கமே மனவொடுக்கத்திற்குச் சாதனமாம்.

22. ப்ராணநிரோத முண்டாவதெப்படி?

கேவலகும்பகத்தாலேனும் ப்ராணாயாமத்தாலேனும் ப்ராணநிரோத முண்டாகும்.

23. கேவலகும்பக மென்று லென்ன ?

இரேசக பூரகங்களின்றியே ஹ்ருதயத்தில் ப்ராணனை ஸ்திரப்படுத்துவதாம். இது ப்ராணோபாசனை முதலியவற்றால் சித்திக்கத்தக்கது.

24. ப்ராணாயாம மென்று லென்ன ?

யோகசாஸ்திரங்களிற் கூறியுள்ள கணக்கின்படி இரேசக, பூரக, கும்பகங்கள் வாயிலாய் ப்ராணனை ஹ்ருதயத்தில் ஸ்திரப்படுத்துவதாம்.

25. ப்ராணநிக்ரகம் மனோநிக்ரகத்திற்குச் சாதனமாயிருப்பதெப்படி ?

ப்ராணனைப் போலவே மனமும் வாயுவின் அம்சமாகலானும் இவ்விரண்டுக்குமே சலிக்குந்தன்மை சுபாவமாகலானும் இவ்விரண்டின் பிறப்பிடம் ஒன்றே யாகலானும் இவ்விரண்டுள் ஒன்றி னொடுக்கமே மற்றதி னொடுக்கத்திற்குக் காரணமாகலானும் ப்ராணநிரோதம் மனோநிரோதத்திற்குச் சாதனமென்பதிற் சந்தேகமில்லை.

26. ப்ராணபந்தம் மனோலயத்திற்கு மாத்திரம் சாதனமாகிறதே யன்றி மனோநாசத்திற்குச் சாதன மாகாமையான், மனோநாசத்திலேயே தாற்பரியமுடைய விசாரத்திற்கு இது சாதனமாவ தெப்படி ?

ஆன்மசாக்ஷாத்காரம் சித்தித்தற்குரிய சாதனங்களை அஷ்டாங்கயோகம் அஷ்டாங்கஞானமென இரு பிரிவுகளாகச் சுருதிகளிற் கூறியுள்ளபடியால் அந்தயோகாஷ்டாங்கங்களி லொன்றாகிய ப்ராணாயாமத்தினாலாவது அல்லது கேவல கும்பகத்தினாலாவது பந்தப்பட்ட மனதை அதோடு விட்டு

விடாமல் மேற்சாதனங்களாகிய ப்ரத்தியாகார முதலியவற்றில் கிரமமாகப் பழக்கிவரின் முடிவில் விசாரப்லரூப சொரூபசாக்ஷாத்காரம் பெறுதல் திண்ணம்.

27. யோகாஷ்டாங்கங்களேவை?

இயமம், நியமம், ஆசனம், ப்ராணாயாமம், ப்ரத்தியாகாரம், தாரணை, தியானம், சமாதி யென்பனவாம். இவற்றில்—

* (1) இயமம் :—அஹிம்சை, சத்தியம், திருடாமை, பிரமசரியம், அபரிக்கிரகமாதிய ஒழுக்கமுடைமையாம்.

* (2) நியமம் :—சௌசம், சந்தோஷம், தவம், ஸ்வாத்யாயம், ஈச்வரப்ரணிதானமாதிய ஒழுக்கமுடைமையாம்.

(3) ஆசனம் :—ஆசன பேதங்களில் 84 முக்கியம். அவற்றில் சிம்ஹம், பத்ரம், பத்மம், சித்தம் ஆகிய விந்நான்குமே சிரேஷ்டமென்றும், இவற்றிலும் † சித்தாசனமே மிக சிரேஷ்டமென்றும் யோகசாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன.

(4) ப்ராணாயாமம் :—சுருதிகளிற் கூறியுள்ள மாத்திரைக் கணக்கின்படி ப்ராணனை வெளிவிடுவது இரேசகமென்றும், உட்கொள்ளுவது பூரகமென்றும், ஹிருதயத்தில்

---

* மோக்ஷாதிகாரிக்குரிய சர்வ சன்மார்க்கங்களின் ப்ராப்தியே இயம நியமங்களின் தாத்பரியமாம். இவைகளைப்பற்றி விரிவா யறியவேண்டின் யோகசூத்ரம் ஹடயோகதீபிகை முதலிய நூல்களிற் காண்க.

† சித்தாசனம் :—இடது குதிகாலை இலிங்கத்தின்மேல் வைத்து அதன்மேல் வலது குதிகாலை வைக்கவேண்டும். புருவங்களின் மத்தியில் த்ருஷ்டிவைத்து சரீரம் கட்டைபோல் நிமிர்ந்து நிச்சலமாக இருக்கவேண்டும்.

நிறுத்துவது கும்பகமென்றும் சொல்லப்படும். மாத்திரை யளவுகளைப்பற்றிச் சில சாஸ்திரங்களில் இரேசக பூரகங் களுக்குச் சமமும் கும்பகத்திற்கு இரண்டுபங்கும், சில சாஸ்திரங்களில் இரேசகத்தைப்போல் பூரகத்திற்கு இரண்டு பங்கும் கும்பகத்திற்கு நான்குபங்கு மெனச் சொல்லப்பட் டிருக்கிறது. மாத்திரை யென்பது காயத்ரி மந்திரத்தை ஒருமுறை யுச்சரிக்குங் காலமாகச் சொல்லப்படுகிறது. இவ்வித இரேசக, பூரக, கும்பகங்களடங்கிய ப்ராணாயாமத் தைத் தன்னாலியன்ற அளவு மிருதுவாகவும் க்ரமமாகவும் நாடோறு மப்யசித்துவரின் சரீரத்தில் ஓர்வித இளைப்புடன் சலனமற்று ஆனந்தமாயிருத்தற்கான இச்சை மனத்திற் குண்டாகும். இதன்பின் ப்ரத்தியாகாரம் செய்யவேண்டும்.

(5) ப்ரத்தியாகாரம் :—வெளியிலுள்ள நாமரூபங்களிற் செல்லவொட்டாமல் மனதை ஒருவழிப்படுத்தலாம். இது காறும் ஓடியுழன்ற மனது இப்போது ஒருவழிப்பட்டிருத்த லருமையாதலின் இதற்கு (1) மனோமாத்திர ப்ரணவத்யா னம், (2) புருவமத்ய நாட்டம், (3) நாசிகாக்ர த்ருஷ்டி, (4) நாதாநுசந்தானம் ஆகியவை சகாயமாம். இப்படி யொரு மைப்பட்ட மனம் ஓரிடமேயிருக்க யோக்கியமானதாகும். இதன்பின் தாரணை செய்யவேண்டும்.

(6) தாரணை :—மனதை தியான யோக்யமானதோர் ஸ்தானத்தி லிருத்துவதாம். ஹ்ருதயமும் ப்ரஹ்மரந்திரமுமே சிரேஷ்டமான தியான யோக்கிய ஸ்தானங்களாம். இவ் விரண்டிடங்களிலுமுள்ள * அஷ்டதள பத்மங்களின் மத்தி

---

*ப்ரஹ்மரந்திரத்திலுள்ளது சஹஸ்ர(1000)தளபத்ம மாணு லும் அதுவும் 125 சிறுதளங்களுடைய அஷ்டதள பத்மமேயாம்.

யில் ஆத்மதேவதாரூப ப்ரஹ்ம சொரூபமே தீபஜ்வாலை போலும் ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருப்பதாகப் பாவித்து மனதை அதில் ஸ்திரமாய் நிறுத்துவதாம். இதன்பின் தியானம் செய்யவேண்டும்.

(7) தியானம் :—முற்கூறிய அத்தேஜோமய சொரூபத்தினும் தான் வேறில்லையென்று ஸோஹம்பாவனையால் தியானிப்பதாம். இதிலும் "எங்குமுள்ள ப்ரஹ்ம சொரூபமே ஆன்மரூபமாய் ஹ்ருதயத்தில் புத்திசாக்ஷியாகப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும்" என்னும் சுருதியின்படி அந்நனமாயிருக்கும் நானுர் என்னும் விசாரத்தால் விசாரிக்கில் ஹ்ருதயகமலத்தில் ஆன்மதேவதை 'அஹம், அஹம்' எனத் தான்ருனே ஜ்வலித்துக்கோண்டிருப்பது விளங்கும். இவ்வநுசந்தானரூப தியானமே சிரேஷ்டமாம்.

(8) சமாதி :—மேற்கூறிய தியானத்தின் பரிபாகத்தால் தான் இன்னுனென்றும், இன்னது செய்கிருேமென்றும் தோன்ருமல் மனது தியேயத்திலேயே லயித்த அல்லது அஹம், அஹம் என்னும் ஸ்புரிப்பு அடங்கிய (சூக்ஷ்மமான) ஸ்திதியே சமாதி யென்பதாம். இதில் நித்திரை மாத்திரம் வராமல் பாதுகாத்துக்கொண்டு தினந்தோறும் விடாமல் கிரமமாக அநுசந்தித்து வந்தால் ஈச்வரன் கூடிய சீக்கிரத்தில் மனேவிசிராந்திரூப சிரேஷ்டமான கதியை அநுக்ரஹிப்பார்.

28. பிரத்தியாகாரத்தில் ப்ரணவத்தை மனேமாத்திரமாகத் தியானிக்கச் சோல்லியதின் தாற்பரியமேன்ன?

ப்ரணவத்தியானம் செய்யச் சொல்லியதின் தாற்பரியமிதுவாம் :—ப்ரணவமென்பது அகார, உகார, மகார, அர்த்தமாத்திரை யென்னும் மூன்றரை மாத்திரைகள் கூடிய ஓங்கார

மாம். இவற்றில் அகாரமென்பது ஜாக்ர விச்வஜீவ ஸ்தூல தேகங்களென்றும், உகாரமென்பது ஸ்வப்ந தைஜஸஜீவ சூக்ஷ்மதேகங்களென்றும், மகாரமென்பது சுழுப்தி பிராஜ்ஞ ஜீவ காரணதேகங்களென்றும், அர்த்தமாத்திரை யென்பது துரியம் அல்லது ஆன்மசொரூபம் அல்லது அஹம்சொரூப மென்றும், இதற்கப்பாற்பட்ட நிலை துரியாதீதமாகிய ஆநந்த மாத்திர சொரூபமென்றும் சொல்லப்படும். முன் தியானத் திற் கூறிய இந்நான்காவதான அஹம் சொரூபமே மற்ற அகார உகாரமகாரங்களென்னும் மூன்று மாத்திரைகளடங்கி யுள்ள அமாத்திரை சொரூபமென்றும், மௌனாக்ஷர மென் றும், அஜபை யென்றும், ஜபியாமல் ஜபித்தலென்றும், பஞ்சாக்ஷராதி சர்வமந்திரங்களின் சாரமான அத்வைத மந்திர மென்றும் கூறப்படும். இவ்வேதார்த்த அர்த்தம் சித்தித் தற்பொருட்டே ப்ரணவத்தியானம் செய்யப்படுவதாம். இந்த ஆத்மாநுசந்தான பக்திரூப தியானத்தின் பரிபாக அவஸ் தையே சமாதி யெனப்பட்டு நிரதிசயாநந்த மோக்ஷகதியைக் கொடுக்கும். பெரியோர்களும் ஸ்வாத்மாநுசந்தானரூபபக்தி யொன்றினாலேயே மோக்ஷமடையவேண்டும் எனக் கூறி யிருக்கின்றனர்.

29. தியானத்தில் தீபஜ்வாலைபோல் ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும் தேஜோமய சொரூபத்தினும் தான் வேறில்லை யென்று ஸோஹம்பாவத்துடன் தியானிக்கக்கூறியதின் தாற் பரியமென்ன?

(அ) தேஜோமயத்தினும் தான் வேறில்லையென்று பாவிக்கக் கூறியதன் தாற்பரிய மிதுவாம்:—சுருதிகளில் தியான லக்ஷணத்தைப்பற்றி "கைலாசம், வைகுண்டம்,

பரமபத மென்பனவாகக் கூறப்படுகிற அஷ்டதளத்தோடுங் கூடிய ஸர்வாத்மகமான ஹ்ருதயகமல மத்தியில் அங்குஷ்ட மாத்ர பரிமாணமாய் மின்னலைப்போற் காந்தியுள்ளதாய் தீபஜ்வாலைபோலும் ப்ரகாசிக்கும் அவ்வஸ்துவைத் தியானித்து புருஷன் அமிர்தத்வத்தையடைகிறான்" என்று கூறியிருத்தலால், இதிலிருந்து தான்வேறு அதுவேறு என்ற பேதபாவமும் பின்னத்யானமும் வஸ்துவில் பரிச்சின்னபுத்தியும் ஏகதேசபுத்தியுமாகிய தோஷங்கள் சம்பவியாதிருத்தற் பொருட்டாம்.

(ஆ) ஸோஹம் பாவத்துடன் தியானிக்கக் கூறியதன் தாற்பரியமிதுவாம்:—ஸ: + அஹம் - ஸோஹம். ஸ: - பரமாத்மா, அஹம் - நானென விளங்கும் ஆத்மா. பிரமபுரமென்னும் தேகமாகிய பட்டணத்தில் ஹ்ருதயகமலாசனத்தில் வசிக்கும் ஜீவனாகிய சிவலிங்கத்தை, அதாவது தன்னை, தேகாதிகளை நானென்று வெளிமுகத்திற் சஞ்சரிக்கும் அகங்காரரூப மனதை ஹ்ருதயத்திலடக்கி தேகாதிகளிலுள்ள அஹம்பாவம் நீங்கி தேகத்திலிருக்கும் நானார் என்ற விசாரத்தோடும் நிச்சலமாக இருந்தபடியிருந்து விசாரிக்குங்கால் அங்கு அஹம், அஹம் என்று சூக்ஷ்மமாக ஸ்புரித்துக்கொண்டிருக்கும் ஆத்மசொரூபமே எல்லாமா யல்லவுமாய் பாஹ்யாந்தர பேதமின்றி எங்கும் விளங்கும் பரமாத்ம சொரூபமாகலானும், அந்த ப்ரஹ்மமே நானென்பதன் பொருளாய் முற்கூறிய ஜ்வாலாகாரமாக விளங்கலானும் அதை தன்மயமாக பாவித்தலின்றி அன்னியமாக பாவிக்கின் அறியாமை நீங்காதாகலான் அங்ஙனம் பாவிக்கக் கூறியதாம்.

வெகுகாலம் இவ்வாத்மாநுசந்தானமாகிற ஸோஹம் பாவனையால் நிரந்தரம் வஸ்துவை நிச்சலமாய் த்யானித்து

வந்தால் ஹ்ருதயத்திலுள்ள அஞ்ஞான அந்தகாரமும், அஞ்ஞானதற்காரியங்களான ஸர்வப்ரதிபந்தங்களும் நீங்கி பரிபூரண ஞானம் லப்தமாகும்.*

இங்ஙனம் தேகமாகிய பட்டணத்தில் ஹ்ருதய குஹையி லிருக்கும் வஸ்துவை யறிதலே, ஸர்வபரிபூரணமாயிருக்கும் ஈச்வரனை அறிதலாம்.

† நவத்வாரங்களுடன் கூடிய தேகமாகிய புரியில் ஞானி சுகமாய் வசிப்பன்.

தேகமே ஆலயம்; ஜீவனே சிவன். அவனை ஸோஹம் பாவனையால் பூஜிக்கின் முக்தியுண்டாகும்.

பஞ்சகோசாத்மகதேகமே குஹை; அதில் வசிக்கும் பரமே குஹேசன் என்று சுருதிகளுங் கூறுகின்றன. ஆத்மாவே ஸர்வதேவாத்மக வஸ்துவாகலான் ஸர்வதியானங்களினும் தானாகிய ஆத்மத்யானமே சர்வசிரேஷ்டமாம். மற்ற த்யானங்களனைத்தும் இதில் அந்தர்ப்பூதமாகலானும், இது சித்தித்தற்பொருட்டே மற்ற த்யானங்கள் சொல்லப்பட்டிருத்தலானும், இது ஸித்தியானால் மற்றவை தேவையில்லை. தன்னை அறிவதே கடவுளை அறிவதாகும். தியானிக்கும் தன்னை யறியாமல் இதரமாய் தெய்வமிருக்கிற தென்றெண்ணி த்யானிப்பது தனது நிழலைக் காலால் அளத்தற்

---

* "சிந்தனை புறஞ்செலாச் சிவோகம் பாவனை
சந்தத முஞற்றிடிற் சமாதி வந்துறும்"

—வள்ளலார்.

† "ஒன்பதுபொய் வாசல்மை யூரதனி னுள்ளே
யின்பவுரு வாயினிதி ருப்பனியல் பாலே."

—பகவத்கீதை.

குச் சமானம் என்றும், *கையிலிருக்கும் அத்யபூர்வமான கௌஸ்துபரத்நத்தைத் தூர எறிந்துவிட்டு மிக அற்பமான சங்குமணி தேடுதற்குச் சமான மென்றும் பெரியோர் கூறுகின்றனர்.

30. ஹ்ருதயமும் ப்ரஹ்மரந்திரமுமே தியானயோக்கிய ஸ்தானங்களேனினும் அவசியமாயின் ஆறுதார தரிசனைகளையுங் கொள்ளலாமா?

தியான ஸ்தானங்களாகக் கொள்ளப்படும் ஆறுதார முதலியவனைத்தும் கற்பனைகளேயாம். இவையாவும் ஆரம்ப யோகிகளுக்கே உரியன. ஆறுதார தரிசனைகளைப்பற்றி, "நம்மை சிருஷ்டி, ஸ்திதி, சங்காரங்கள்செய்யும் அத்வைத பரிபூரண ஞானசொரூப ஆன்மாவாகிற கடவுளை கணபதி, ப்ரஹ்மா, விஷ்ணு, ருத்திரன், மஹேச்வரன், சதாசிவனுதிய நாமரூபங்களாக பாவனையா லுண்டாக்கிக்கெடுப்பது மஹாபாவமே" என்று சிவயோகிகளும், "அவையனைத்தும் மனக்கற்பனைகளே" என்று வேதாந்திகளும் கூறுகின்றனர். ஆகவே எல்லாவற்றையும் அறியும் ஞான சொரூபமாகிற தன்னை யறிந்தால் எல்லாமறிந்ததாகும். யாதோன் றிருந்த படியறிய அறியா வெல்லா மறிந்தனவாம்

---

* "அகமகமென் றனைத்துயிரி னிடத்துமிருந் தனவரத
முரைப்ப தாகி
நிகழொளியா யாத்துமதத் துவமான சொரூபத்தை
நினைத்தல் செய்வாம்
திகழிதய குகையுறையுந் தேவதையை விட்டயலே
தெய்வந் தேடல்
மிகவரிய கவுத்துவத்தை யெறிந்துசிறு மணிதேடும்
வேட்கை போலாம்." —வாசிட்டம்.

என்று பெரியோருங் கூறியிருக்கின்றனர். நாநாபாவனை யோடுங் கூடியுள்ள நாம் கடவுளாகிய ஆன்மாவை பாவித்து வந்தால் அந்த ஏகபாவனையால் அநேக பாவனைகள் நீங்கி முன்னுள்ள ஏகபாவனையும் நசிக்கும். இதுவே தன்னை அல்லது கடவுளை யறிவதாம். இதுவே முக்தி.

31. ஆன்மாவை பாவிப்ப தெப்படி ?

ஆன்மா இருட்டும் ப்ரகாசமுமல்லாத சுயஞ்சோதியாய், தன்மயமாய்த் தனக்குத்தானே ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக் கும் வஸ்துவாகலான் அதை இப்படியென்றும் அப்படியென் றும் பாவித்தல் கூடாது. பாவிக்கும் நினைப்பே பந்தமாக முடியும். மனதை ஆன்மாகாரமாக்குவதே ஆன்மபாவத்தின் தாற்பரியமாம். ஹ்ருதயமென்னுங் குகையின் மத்தியில் கேவலப்ரஹ்மமே நான், நான் என்று ப்ரத்தியக்ஷமாய் ஆன்மரூபமாகப் பிரகாசித்துக்கொண்டிருத்தலை அறியாது ஆன்மாவைப் பலவிதங்களாகப் பாவிப்பதினும் அறியாமை வேறுண்டோ ?

32. ஹ்ருதயத்தில் 'நான், நான்' என்று ஆன்மரூப மாக ஸ்புரித்துக்கொண்டிருக்கிறது என்ற ப்ரஹ்மநிலையை எளிதிற் போதமாகுமாறு இன்னும் சற்று விளக்கமாக விஸ் தரித்துக் கூறுதல் கூடுமோ ?

சுழுத்தி மூர்ச்சையாதிய காலங்களில் எவ்வித ஞானமும் அதாவது தன்ஞானமோ அன்னியஞானமோ அற்பமு மின்றென்பது எவர்க்கு மநுபவ மன்றோ? பின்னர் தூக்கத்தி னின்றும் 'விழித்தேன்,' மயக்கத்தினின்றுந் 'தெளிந்தேன்' என்ற அநுபவம் முற்கூறிய நிர்விசேஷநிலையினின் றுதித்த தோர் விசேஷஞானத்தினது தோற்றமன்றோ ? இவ்

விசேஷஞானமே விஞ்ஞானமெனப்படுகிறது. இவ்விஞ்ஞானமானது ஆன்மாவையேனும் அநான்மாவையேனும் ஆச்ரயித்தே விளங்குமல்லாது தனியாகப் பிரகாசிக்காது. இது ஆன்மாவை யாச்ரயிக்கும்போது மெய்ஞ்ஞானம், ஆன்மாகார மனோவிருத்தி ஞானம், அகண்டாகாரஞானமென்றும், அநான்மாவை யாச்ரயிக்கும்போது அஞ்ஞானமென்றும் சொல்லப்படுகிறது. இவ்விஞ்ஞானம் ஆன்மாவை யாச்ரயித்து ஆன்மாகாரமாக விளங்கும் ஸ்திதியே அஹம் ஸ்புரிப்பு எனச் சொல்லப்படுகிறது. இந்த ஸ்புரிப்பு வஸ்துவை விட்டுத் தனியாக இராது. இந்த ஸ்புரிப்பே வஸ்துவை அபரோக்ஷப் படுத்தற்கான தக்க குறியாம். என்றாலும் இதுவே வஸ்து நிலையாகாது. இந்த ஸ்புரிப்பானது எதனை ஆச்ரயித்து விளங்குகிறதோ அந்த மூலமே வஸ்து அல்லது ப்ரஜ்ஞான மெனப்படும். வேதாந்தம் ப்ரஜ்ஞானம் ப்ரஹ்மம் என்றது இதுபற்றியேயாம்.

இதனை :—

*நிகழ்சுயஞ் சோதி யாகி நிகிலசாட் சியுமா மான்மா
புகலும்விஞ் ஞான கோசம் பொருந்தியே விளங்கு மென்றும்
இகழ்விலா விவ்வான் மாவை யிலக்கிய மாகப் பற்றி
அகமென வனுப விப்பா யகண்டமாம் விருத்தி யாலே

என்னும் சுருதியின் தாற்பரியத்தானுந் தெளிக.

33. ஆந்தரபூஜை அல்லது நிர்க்குணபூஜை யென்பதென்ன ?

நிர்க்குண பூஜையைப்பற்றி ரிபுகீதை முதலிய நூல்களில் விரிவாகக் கூறப்பட்டிருந்தாலும் சர்வ யஜ்ஞ, தான,

* விவேகசூடாமணி

தப, வ்ரத, ஜப, யோக, பூஜைகளும் அஹம்ப்ரஹ்மம் என்னும் த்யானமேயாகலான் சர்வப்ரகாரத்தாலும் அஹம் ப்ரஹ்ம பாவனையை எப்போதும் விடாதிருக்கவேண்டுமென்பதே நிர்க்குண பூஜையின் தாற்பரியம்.

34. ஞானஷ்டாங்கங்களேவை?

இயம நியமாதிகளாகிய முற்கூறிய அவ்வெட்டுமாம். இவற்றில்:—

1. இயமம்:—தேகாதி ப்ரபஞ்ச விஷயங்களிலுள்ள தோஷங்களைத் தெரிந்து இந்திரிய சமூகங்களை அடக்குதல்.

2. நியமம்:—சஜாதீய விருத்தியின் ப்ரவாகமும் விஜாதீய விருத்தியின் திரஸ்காரமுமாம். அதாவது பரமாத்மாவின்கண் இடையறா துண்டாகும் அன்பு.

3. ஆசனம்:—எதனிடத்து இடைவிடாத ப்ரஹ்ம சிந்தனம் சுகமாக வுண்டாகுமோ அஃதாசனம்.

4. ப்ராணயாமம்:—தேகாதி பிரபஞ்ச விஷயங்களின் நாமரூப மென்ற அசத்தான இரண்டம்சங்களையும் நீக்குதல் இரேசகமும், அவைகளில் அநுகூதமாயிருக்கும் ஸத், சித், ஆநந்த மென்ற சத்தான மூன்றம்சங்களையும் கிரகித்தல் பூரகமும், அங்ஙனம் கிரகித்த அம்சங்களை உள்ளிருத்தல் கும்பகமுமாம்.

5. ப்ரத்தியாகாரம்:—முன் நீக்கிய நாமரூபங்கள் மனதிற் கலவாது காத்தல்.

6. தாரணை:—அஸ்தி, பாதி, ப்ரியரூபமே தானாகிய ஆத்மசொரூப மென்று மனதை வெளிநாடாது ஹிருதயத்தில் நிறுத்தல்.

7. தியானம் :—'சின்மாத்ரவடிவேநான்' என்று சிந்தித்திருத்தல், அதாவது முற்கூறியபடி பஞ்சகோசாத்மகமான சரீரத்தை நானல்லவென்று அப்படியே யிருத்தி நானுரென்று விசாரிக்க, அங்கு தான்றனய் ஸ்புரித்துக் கொண்டிருக்கும் அகம் சொரூபமாய் இடையறுதிருத்தல்.

8. சமாதி :—முற்கூறிய அஹம் ஸ்புரிப்பும் அடங்கிய (சூக்ஷ்மமான) சாக்ஷாத்கார நிலையாம்.

இவ்வித ப்ராணுயாமாதிகளுக்கு, முன் யோகப்பிரிவிற் கூறிய ஆசனுதி நியமங்கள் வேண்டுவதின்று. எங்கிருந்தாலும் எப்போதும் செய்யலாம். யோகம், ஞானம் ஆகிய இவ்விரண்டில் தனக்குப் பிரியமாகத் தோற்றுவதையாவது அல்லது இரண்டையுமேயாவது சமயோசிதமா யநுஷ்டிக்கலாம். மறதியே சர்வ அநர்த்தங்களுக்கும் மூலமென்றும் *முமுக்ஷுக்களுக்குக் காலனென்றும் பெரியோர் கூறுவதால், எவ்விதத்திலேனும் ஆன்மசொரூபமாகிற தன்னிடத்தில் மனதை நிறுத்தி எப்போதும் தன்னை மறவாதிருக்க வேண்டுமென்பதே முக்கிய தாற்பரியம். மனமோன் றடங்கினல் எல்லாங் கைவந்ததாகும். இந்த யோகஞான அஷ்டாங்கப் பிரிவுகளும் அவற்றின் விவரங்களும் சாஸ்திரங்களில் விஸ்தாரமாகக் கூறப்பட்டிருத்தலால் இங்கு வேண்டிய அளவு சுருக்கிக் கூறப்பட்டது.

35. யோகாங்கத்தின் ப்ராணுயாமத்தையும் ஞானங்கத்தின் ப்ராணுயாமத்தையும் ஏககாலத்தில் அநுஷ்டித்தல் கூடுமோ?

---

* "சொருபநிட் டையையோர் காலுஞ் சொற்பமுந் தவிர தரணியி லிந்த நிட்டை தவிர்தலே காலன்" [வொண்ணு —விவேகசூடாமணி.

எதுகால பரியந்தம் மனதானது கேவலகும்பகத்தாலோ விசாரத்தாலோ ஹ்ருதயத்தில் அடங்கவில்லையோ அதுகால பரியந்தம் இரேசக பூரகாதிகள் அவசியமாகலான் முன்னதை அப்பியாசகாலத்திலும் பின்னதை எப்போதுமாக இரண்டையுமே அநுஷ்டித்து வரலாம். ப்ராணாயாமம் கேவலகும்பகம் சித்திக்கிறவரையில் செய்தால் போதும்.

36. சாதகர்கள் சந்தேகத்திற் கிடமாகை மோக்ஷமார்க்கம் இப்படிப் பலவிதங்களாகக் கூறப்படுவதேன்?

அதிகாரிகளின்பரிபாக நிலைக்குத் தக்கபடி வேதங்களில் அநேக மார்க்கங்கள் கூறப்பட்டிருந்தாலும் மனோநாசமே மோக்ஷமாகலான் சர்வமுயற்சிகளின் தாற்பரியமும் மனத்தை அடக்குவதிலேயேயாம். தியானமார்க்கங்கள் பேதமாகத் தோன்றினும் முடிவில் ஒன்றாகவே முடியும். அதைப்பற்றிச் சங்கிக்கத் தேவையில்லை. மனப்பரிபாகத்துக்குத் தக்க மார்க்கத்தை அநுஷ்டிக்கலாம்.

ப்ராணபந்தனம் அல்லது யோகம், மனோபந்தனம் அல்லது * ஞானம் ஆகிய இவ்விரண்டும் மனோநாசத்திற்குரிய முக்கிய சாதனங்கள். அவரவர் கர்மாநுசாரம் இரண்டிலொன்று சுகமாய்த் தோன்றும். என்றாலும், முரட்டு மாட்டுக்குப் புல்லைக்காட்டித் தடவிக்கொடுத்து வசப்படுத்திக் கட்டுவதுபோல் ஞானமும், அடித்துக் கட்டுவதுபோல யோகமு மென்றே அறிஞர் கூறுவர். முக்கிய அதிகாரிகள் வேதாந்த விசாரத்தால் வஸ்து நிர்ணயந்தெரிந்து தன்னையும் சகலத்தையும் வஸ்துமயமாகப் பார்த்தலாலும், மத்திம அதி

* ஏகமேவாத்வைதம்ப்ரஹ்மாஹம் என்ற சுருதியின்படி அனைத்தையும் வஸ்துமயமாய்ப் பார்த்தல்.

காரிகள் கேவலகும்பகத்தோடு மனதை ஹ்ருதயத்தில் நிறுத்தி நெடுநாள் வஸ்துவை தியானிப்பதாலும், மந்த அதிகாரிகள் ப்ராணுயாம மாதியவற்ருல் கிரமமாக அந்நிலையை அடைவதாலும் மனதை ஆன்மாவில் ஸ்திரப்படுத்திக் கதி பெறுவார்கள்.

ஹ்ருதயத்திலுள்ள அஞ்ஞானரூப மனதாகிய நானென்னும் சங்கற்பம் நசிக்கிறவரையில் மனதானது ஹ்ருதயத்தில் தடுக்கப்படவேண்டும். இதுவே ஞானம்; இதுவே தியானமும். மற்றவையெல்லாம் வாக்கு விஸ்தாரமும் சாஸ்திர விஸ்தாரமுந்தான் என்று சுருதிகள் கூறுவதால் எப்படியேனும் மனதை தன்னிடத்திலேயே நிறுத்துந்தீரம் பெற்றுவிட்டால் மற்ற விஷயங்களைப்பற்றிக் கவலையேயில்லை.

*யோகிகளைக் காட்டிலும் பக்தனே சிரேஷ்டன் என்றும் †மோக்ஷகாரண ஸாமக்கிரியானது ஸ்வஸ்வரூபமான ஆத்மாநுசந்தானரூப பக்தியே என்றும் பெரியோருங் கூறியிருக்கின்றனர்.

இங்ஙனம் ப்ரஹ்மத்தை அறியும் மார்க்கமே தகரோபாசனை, தகரவித்தை, ப்ரஹ்மவித்தை, ஆன்மவித்தையா

---

* "* * * * * * * * * இயோகிகளெல் லார்களினு
மருவரிய மனத்தினையு மன்பையுமென் பால்வைக்கு
மொருவனுமே யானுவக்கப் படுகின்ருன் * * *."
—பகவத்கீதை.

† "முத்தியினேது வாக மொழியுபா யங்க ளுக்குட்
பத்தியே மிகவு மேலாய்ப் பகரலா மஃதே தென்னி
னித்தமுஞ் சுவசொ ரூப நிகழ்த்திய வனுசந் தானம்
பக்திதா னுகும்." —விவேகசூடாமணி.

திய மற்றும் பலவிதங்களாகவும் சொல்லப்படுவதாம். இதைக்காட்டிலும் வேறென்ன சொல்லக்கூடும். ஊஹித்தறிந்துகொள்ளவேண்டும்.

சாஸ்திரங்கள் அநேகவிதங்களாகச் சொல்லும். அவற்றையெல்லாம் ஆராய்ந்தே சுருக்கமானதும் உண்மையானதுமான மார்க்கத்தைப் பெரியோர் இப்படிக் கூறுகின்றனர்.

37. மேற்கூறியுள்ள அநுஷ்டானங்களினுல் ஒருவாறு மனதிலுள்ள அஞ்ஞான, சந்தேக, விபரீதமாதிய சர்வ ப்ரதிபந்தங்களும் நசிக்கப்பெற்று சித்தோபசாந்தம் வாய்க்கப்பெற்றாலும் ஓர் சந்தேக மாத்திரமுளது. அதாவது மனதை ஹ்ருதயத்தில் இருத்திவிட்ட பிறகு அறிவொன்றுதான் பூர்ணமாகப் பிரகாசிக்கிறது. இங்ஙனம் மனமானது ஆன்மாகார மடைந்துவிட்ட பிறகு விசாரிக்கிறவன் யார்? தன்னைத்தானே பூஜிப்பதாக முடிவதால் இது ஆட்டைத் தோளில் போட்டுக்கொண்டு 'ஆடெங்கே, ஆடெங்கே' என்று தேடிய இடையன் கதையாகவன்றோ முடிகிறது?

ஜீவனே சிவன்; சிவனே ஜீவன். அந்த ஜீவன் சிவனேதான். உமியால் கட்டுப்பட்டிருக்கிற வரையில் நெல்லாயிருக்கிறது; உமி நீங்கினுல் அரிசியாகிறது. அதைப்போல கர்மபாசத்தினுல் கட்டுண்டிருக்கிற வரையில் ஜீவனுயிருக்கிறுன்; அஞ்ஞான பாசம் நீங்கினுல் சிவனுகிய தேவனுகிப் பிரகாசிக்கிறுன் என்ற சுருதியின்படி மனோரூப ஜீவன் தான் கேவலம் ஆத்ம சொரூபமாகவே யிருப்பினும் மறந்த மறப்பினுலேயே ஜீவனென்னும் நாமத்தோடு மனோரூபமாய் பந்தப்பட்

டிருத்தலால் எப்போதும் தானகவே யிருக்கும் ஆத்மா வைத் தேடுவது இடையன் கதையாகவே யிருந்தாலும், தன்னை மறந்த ஜீவன் தன்னை ஆத்மாவென் ருேர்கா லறிந்ததுகொண்டே ஆத்மாவாகிய தெய்வமாய் விடு வானு? பூர்வ ஜன்மாந்தரவாசனு ப்ரதிபந்தத்தால் அடிக் கடி தான் ஆத்மாவா யிருப்பதை மறந்து தேகாதிகள் நானென்று பிரமிப்பனன்ருே? ஒருவன் ஒரு பெரிய உத்தியோகஸ்தனைப் பார்த்ததுகொண்டே தானும் அவ் வுத்தியோகஸ்த னுய்விடுவானு? கிரமமாக அதற்கான முயற்சி செய்தாலன்ருே அவ்வுத்தியோகஸ்தனுதல் கூடும்? அங்ஙனமே தேகாதிகளை நானென்னும் மனேரூபமாகப் பந்தப்பட்டிருக்கும் ஜீவனும் கிரமப்படி ஆத்மாநுசந் தானமென்ற முயற்சியைச் செய்து மனேநாசம் வாய்க்கப் பெற்ருலன்ருே ஆன்மாவாதல் கூடும். *

தேகாதிகள் நானென்ற இந்த நெடுங்கால வாசனை யானது 'தேகாதிகள் நானல்ல. ஆன்மாவே நான்' (சிவோகம், சிவோகம்) என்ற நெடுங்கால அநுசந்தானத் தாலேயே நசிக்கப்பெற்று மனேபசமனரூப பரமசீதள சிவநிலையை அடைதல்கூடு மாகலான் மனமென்னும் அகங்காரரூப ஜீவனனவன் சர்வதேவாத்மகமாய்த் தானு யிருக்கும் ஆத்மதேவதையையே தான் என்று பலகாலம் தன்னைத் தானே பூஜித்து வாசனைகளை ரூபமாகக் கொண்

* "தொந்தமாம் பவத்தைச் செய்யுந் துட்டமாம் பிரதி பந்த
மைந்தனே யனேக மேனு மருவிய வவற்றிற் கெல்லா
முந்திய விகார மாக முளைத்திடு மகங்கா ரந்தான்
சந்தத மூல மத்தைச் சருவதா வொழிக்க வேண்டும்."
—விவேகசூடாமணி.

டிருக்கிற மனமென்னும் பாசத்தை வென்று ஆன்ம சாக்ஷாத் காரமென்னும் பரம கைவல்யத்தைப் பெறுதல் வேண்டும்.

இங்ஙனம் இடைவிடாது செய்யப்படும் இவ்வாத்மாநுசந்தானம் மனோநாசம் செய்து முடிவில் பிணஞ்சுடு தடிபோலத் தானும் நீங்கிவிடும்; இதுவே மோக்ஷமாம்.

38. ஜீவன் சுபாவத்தில் ஆன்மாவாகவே யிருந்தும் அங்ஙனமாய தனது சுபாவ நிலையினை அறியவொட்டாமல் மறைப்பதேது?

தனது ஸ்வபாவ ஸ்திதியினை மறந்த மறதியே வடிவான ஆவரணசத்தியாம்.

39. ஜீவன் தன்னை மறந்ததுண்டானால் எல்லோருக்கும் நான் என்ற அநுபவந் தோன்றுதற் கேது வென்னை?

* *ஆவரணம் ஜீவனை முற்றும் மறைத்துவிடுவதில்லை; நான் ஆன்மாவென்ற ஸ்வபாவத்தை மாத்திரம் மறைத்து தேகம் எனத் தோற்றுவிக்கிறதேயன்றி சத்தாகவும் நித்தியமாகவுமுள்ள 'நான்' என்ற தனது இருப்பையே தனக்குத் தெரியவொட்டாமல் மறைப்பதில்லை.*

40. ஜீவன்முக்த, விதேகமுக்தர்களின் இலக்கணங்களேவை?

தேகம் நானல்ல; ஆன்மசொரூபமாக விளங்கும் ப்ரஹ்மமே நான். † பரிபூரண சொரூபியான என்னில் தேகாதி

---

* "அகமெனுஞ் சமானந் தன்னை யஞ்ஞான மறைத்திடாது
பகர்விசேடந்தாஞ் சீவன் பரமெனு மதனை மூடும்."

† "பூரண மாகு மென்மேற் புவனங்க டோற்ற மென்று
தாரணை வந்த தாகிற் றரித்திடு மவித்தை யெங்கே"

—கைவல்யம்

ப்ரபஞ்சங்கள் யாவும் ஆகாயநீலம்போன்று வெறுந் தோற்ற மாத்திரமேயாம் என்னும் திடநிச்சயமுள்ளவனே ஜீவன் முக்தனுனும் மனலய மில்லாதவரையில் ப்ராரப்தவசத் தால் தோற்றும் த்ருஷ்ட விஷயங்களில் ஏகதேசம் துக்கம் தோன்றவுங் கூடும். மனச்சலனம் நீங்காமையால் ஆநந்தா நுபவமிருக்காது. நெடுங்கால த்யானத்தால் சூக்ஷ்மமும் நிச்சலமுமான மனத்திற்கே ஆத்மாநுபவம் கூடும். இவ்வி தம் சூக்ஷ்மமனதோடு சொரூபாநுபவமு முள்ளவனே ஜீவன் முக்த னெனப்படுகிறுன். இந்த ஜீவன்முக்தி ஸ்திதியே நிர்க் குணப்ரஹ்மமென்றும் துரியமென்றும் சொல்லப்படுகிறது. இந்த சூக்ஷ்மமனதும் லயித்து சொரூபாநுபவமுமின்றி ஆநந் தக்கடலில் மூழ்கி ஒன்றுந் தோற்றுமல் அம்மயமாக விருப் பவனே விதேகமுக்தனெனப்படுகிறுன். இவ்விதேகமுக்தி ஸ்திதியே நிர்க்குணதீதப்ரஹ்மமென்றும் துரியாதீதமென்றும் சொல்லப்படுகிறது. இதுவே முடிவு. துக்கசுகதாரதம்மிய பேதத்தால் பிரமவித்து, வரன், வரீயான், வரிஷ்டன் என நான்கு வகையாகக் கூறும் ஜீவன்முக்த, விதேகமுக்த பேதங் கள் பார்க்கும் பரதிருஷ்டியைப் பற்றியனவன்றி ஞானமுக்தி பேத முண்மையிலில்லை.

வாழ்த்து

மாசிவன்று னேயாய் மனிதனுமாய் வாழ்ரமண
தேசிகன்றுள் வாழ்க தினம்.

ஓம்

சாந்தி: சாந்தி: சாந்தி:

சுபம்.

நான் யார்?

சகல ஜீவர்களும் துக்கமென்ப தின்றி எப்போதும் சுகமாயிருக்க விரும்புவதாலும், யாவருக்கும் தன்னிடத்திலேயே பரம பிரிய மிருப்பதாலும், பிரியத்திற்கு சுகமே காரண மாதலாலும், மனமற்ற நித்திரையில் தின மனுபவிக்கும் தன் சுபாவமான அச்சுகத்தை யடையத் தன்னைத் தானறிதல் வேண்டும். அதற்கு நானார்? என்னும் ஞான விசாரமே முக்கிய சாதனம்.

நானார்? ஸப்த தாதுக்களா லாகிய ஸ்தூலதேகம் நானன்று. சப்த, ஸ்பரிச, ரூப, ரஸ, கந்தமென்னும் பஞ்ச விஷயங்களையும் தனித்தனியே அறிகின்ற சுரோத்திரம், துவக்கு, சக்ஷுஸ், ஜிஹ்வை, கிராண மென்கிற ஞானேந்திரியங்க ளைந்தும் நானன்று. வசனம், கமனம், தானம், மலவிசர்ஜனம், ஆனந்தித்தல் என்னும் ஐந்து தொழில்களையும் செய்கின்ற வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயு, உபஸ்தம் என்னும் கன்மேந்திரியங்க ளைந்தும் நானன்று. சுவாஸாதி ஐந்தொழில்களையும் செய்கின்ற பிராணாதி பஞ்சவாயுக்களும் நானன்று. நினைக்கின்ற மனமும் நானன்று. சர்வ விஷயங்களும் சர்வ தொழில்களு மற்று, விஷய வாசனைகளுடன் மாத்திரம் பொருந்தியிருக்கும் அஞ்ஞானமும் நானன்று. மேற்சொல்லிய யாவும் நானல்ல, நானல்லவென்று நேதி செய்து தனித்து நிற்கும் அறிவே நான். அறிவின் சொரூபம் சச்சிதானந்தம்.

சர்வ அறிவிற்கும் சர்வ தொழிலுக்குங் காரணமாகிய மன மடங்கினால் ஜகதிருஷ்டி நீங்கும். கற்பித ஸர்ப்பஞானம்

போனாலொழிய அதிஷ்டான ரஜ்ஜு ஞானம் உண்டாகாதது போல, கற்பிதமான ஜகதிருஷ்டி நீங்கினாலொழிய அதிஷ்டான சொரூபதர்சன முண்டாகாது.

மனமென்பது ஆத்ம சொரூபத்திலுள்ள ஓர் அதிசய சக்தி. அது சகல நினைவுகளையும் தோற்றுவிக்கின்றது. நினைவுகளையெல்லாம் நீக்கிப் பார்க்கின்றபோது, தனியாய் மனமென்றோர் பொருளில்லை; ஆகையால் நினைவே மனதின் சொரூபம். நினைவுகளைத் தவிர்த்து ஜகமென்றோர் பொருள் அன்னியமாயில்லை. தூக்கத்தில் நினைவுகளில்லை, ஜகமு மில்லை; ஜாக்ர சொப்பனங்களில் நினைவுகளுள, ஜகமும் உண்டு. சிலந்திப்பூச்சி எப்படி தன்னிடமிருந்து வெளியில் நூலை நூற்று மறுபடியும் தன்னுள் இழுத்துக்கொள்ளு கிறதோ அப்படியே மனமும் தன்னிடத்திலிருந்து ஜகத்தைத் தோற்றுவித்து மறுபடியும் தன்னிடமே ஒடுக்கிக் கொள்ளுகிறது. மனம் ஆத்மசொரூபத்தினின்று வெளிப் படும்போது ஜகம் தோன்றும். ஆகையால் ஜகம் தோன்றும் போது சொரூபம் தோன்றாது; சொரூபம் தோன்றும் (பிர காசிக்கும்)போது ஜகம் தோன்றாது. மனதின் சொரூபத்தை விசாரித்துக்கொண்டே போனால் 'தானே' மனமாய் முடியும். 'தான்'என்பது ஆத்ம சொரூபமே. மனம் எப்போதும் ஒரு ஸ்தூலத்தை யனுசரித்தே நிற்கும்; தனியாய் நில்லாது. மனமே சூக்ஷ்மசரீரமென்றும் ஜீவனென்றும் சொல்லப் படுகிறது.

இந்தத் தேகத்தில் நான் என்று கிளம்புவதெதுவோ அஃதே மனமாம். நானென்கிற நினைவு தேகத்தில் முத லில் எந்தவிடத்திற் றோன்றுகின்றதென்று விசாரித்தால் ஹ்ருதயத்திலென்று தெரியவரும். அதுவே மனதின் பிறப்

பிடம். நான், நான் என்று கருதிக்கொண்டிருந்தாலுங்கூட அவ்விடத்திற் கொண்டுபோய் விட்டுவிடும். மனதில் தோன்றும் நினைவுகளெல்லாவற்றிற்கும் நானென்னும் நினைவே முதல் நினைவு. இது எழுந்தபிறகே ஏனைய நினைவுகள் எழுகின்றன. தன்மை தோன்றிய பிறகே முன்னிலை படர்க்கைகள் தோன்றுகின்றன; தன்மையின்றி முன்னிலை படர்க்கைகளிரா.

நானார் என்னும் விசாரணையினாலேயே மனமடங்கும்; நானார் என்னும் நினைவு மற்ற நினைவுகளையெல்லா மழித்துப் பிணஞ்சுடு தடிபோல் முடிவில் தானுமழியும். பிறவெண்ணங்களெழுந்தா லவற்றைப் பூர்த்திபண்ணுவதற்கு எத்தனியாமல் அவை யாருக்குண்டாயின ? என்று விசாரிக்கவேண்டும். எத்தனை எண்ணங்க ளெழினுமென்ன ? ஜாக்கிரதையாய் ஒவ்வோரெண்ணமும் கிளம்பும்போதே இது யாருக்குண்டாயிற்று ? என்று விசாரித்தால் எனக்கென்று தோன்றும். நானார் ? என்று விசாரித்தால் மனம் தன் பிறப்பிடத்திற்குத் திரும்பிவிடும்; எழுந்தவெண்ணமு மடங்கிவிடும். இப்படிப் பழகப் பழக மனதிற்குத் தன் பிறப்பிடத்திற் றங்கிநிற்கும் சக்தி அதிகரிக்கின்றது. சூக்ஷ்மமான மனம், மூளை இந்திரியங்கள் வாயிலாய் வெளிப்படும்போது ஸ்தூலமான நாமரூபங்கள் தோன்றுகின்றன; ஹிருதயத்தில் தங்கும்போது நாமரூபங்கள் மறைகின்றன. மனத்தை வெளிவிடாமல் ஹ்ருதயத்தில் வைத்துக்கொண்டிருப்பதற்குத்தான் 'அகமுகம்' அல்லது 'அந்தர்முகம்' என்று பெயர். ஹ்ருதயத்திலிருந்து வெளிவிடுவதற்குத்தான் 'பகிர்முக' மென்று பெயர். இவ்விதமாக மனம் ஹ்ருதயத்திற் றங்கவே, எல்லா நினைவுகளுக்கும் மூலமான நான் என்பது போய்

எப்பொழுதுமுள்ள தான் மாத்திரம் விளங்கும். நான் என்னும் நினைவு கிஞ்சித்து மில்லாவிடமே சொரூபமாகும். அதுவே 'மௌன' மெனப்படும். இவ்வாறு சும்மா விருப்பதற்குத்தான் 'ஞானதிருஷ்டி' யென்று பெயர். சும்மா விருப்பதாவது மனத்தை ஆன்மசொரூபத்தில் லயிக்கச் செய்வதே. அன்றி, பிறர் கருத்தறிதல், முக்கால முணர்தல், தூரதேசத்தில் நடப்பன வறிதல் ஆகிய இவை ஞான திருஷ்டி யாகமாட்டா.

யதார்த்தமா யுள்ளது ஆத்மசொரூப மொன்றே. ஜக ஜீவ ஈச்வரர்கள் 'சிப்பியில் வெள்ளி'போ லதிற் கற்பனைகள்; இவைமூன்றும் ஏககாலத்திற் றோன்றி ஏக்காலத்தில் மறைகின்றன. சொரூபமே ஜகம்; சொரூபமே நான்; சொரூபமே ஈச்வரன்; எல்லாம் சிவசொரூபமாம்.

மனம் அடங்குவதற்கு விசாரணையைத் தவிர வேறு தகுந்த உபாயங்களில்லை. மற்ற உபாயங்களினு லடக்கினுல் மனம் அடங்கினுற்போ லிருந்து மறுபடியும் கிளம்பிவிடும். பிராணுயாமத்தாலும் மனமடங்கும்; ஆனுல் பிராண னடங்கியிருக்கும் வரையில் மனமு மடங்கியிருந்து, பிராணன் வெளிப்படும்போது தானும் வெளிப்பட்டு வாசனைவயத் தா யலையும். மனத்திற்கும் பிராணனுக்கும் பிறப்பிடமொன்றே. நினைவே மனத்தின் சொரூபம். நானென்னும் நினைவே மனத்தின் முதல் நினைவு; அதுவே யகங்காரம். அகங்கார மெங்கிருந்து உற்பத்தியோ, அங்கிருந்துதான் மூச்சும் கிளம்புகின்றது; ஆகையால் மனமடங்கும்போது பிராணனும், பிராணனடங்கும்போது மனமு மடங்கும். பிராணன் மனத்தின் ஸ்தூலரூப மெனப்படும். மரணகாலம் வரையில் மனம் பிராணனை உடலில் வைத்துக்கொண்டிருந்து, உடல்

மரிக்குங்காலத்தில் அதனைக் கவர்ந்துகொண்டு போகின்றது. ஆகையால் பிராணாயாமம் மனத்தை யடக்க சகாயமாகுமே யன்றி மனோநாசஞ் செய்யாது.

பிராணாயாமம் போலவே மூர்த்தித்தியானம், மந்திர ஜபம், ஆகாரநியம மென்பவைகளும் மனத்தை யடக்கும் சகாயங்களே. மூர்த்தித்தியானத்தாலும், மந்திரஜபத்தாலும் மனம் ஏகாக்கிரத்தை யடைகிறது. சதா சலித்துக் கொண்டிருக்கும் யானையின் துதிக்கையில் ஒரு சங்கிலியைக் கொடுத்தால் அவ்யானை எப்படி வேறொன்றையும் பற்றாமலதையே பற்றிக்கொண்டு செல்லுமோ, அப்படியே சதா சலித்துக்கொண்டிருக்கும் மனமும், அதனை ஏதோ ஒரு நாமம் அல்லது ரூபத்திற் பழக்கினால் அதையே பற்றிக் கொண்டிருக்கும். மனம் அளவிறந்த நினைவுகளாய் விரிகின்றபடியால் ஒவ்வொரு நினைவும் அதி பலஹீனமாகப் போகின்றது. நினைவுக ளடங்க வடங்க ஏகாக்கிரத்தன்மை யடைந்து, அதனாற் பலத்தை யடைந்த மனத்திற்கு ஆத்மவிசாரம் சுலபமாய் சித்திக்கும். எல்லா நியமங்களிலுஞ் சிறந்த மித ஸாத்விக ஆகாரநியமத்தால் மனத்தின் ஸத்வகுணம் விருத்தியாகி, ஆத்மவிசாரத்திற்கு சகாய முண்டாகிறது.

தொன்றுதொட்டு வருகின்ற விஷயவாசனைகள் அளவற்றனவாய்க் கடலலைகள்போற் றோன்றினும் அவையாவும் சொரூபத்யானம் கிளம்பக் கிளம்ப அழிந்துவிடும். அத்தனை வாசனைகளு மொடுங்கி, சொரூப மாத்திரமா யிருக்கமுடியுமா வென்னும் சந்தேக நினைவுக்கு மிடங்கொடாமல், சொரூபத்யானத்தை விடாப்பிடியாய்ப் பிடிக்கவேண்டும். ஒருவன் எவ்வளவு பாபியா யிருந்தாலும், 'நான் பாபியாயிருக்கின்றேனே! எப்படிக் கடைத்தேறப் போகிறே'னென்றேங்கி

பழுதுகொண் டிராமல், தான் பாபி என்னு மெண்ணத் தையு மறவே யொழித்து சொரூபத்யானத்தி லூக்க முள்ள வனாக விருந்தால் அவன் நிச்சயமா யுருப்படுவான்.

மனத்தின்கண் எதுவரையில் விஷயவாசனைக ளிருக்கின்றனவோ, அதுவரையில் நானாரென்னும் விசாரணையும் வேண்டும். நினைவுகள் தோன்றத்தோன்ற அப்போதைக்கப்போதே அவைகளையெல்லாம் உற்பத்திஸ்தானத்திலேயே விசாரணையால் நசிப்பிக்க வேண்டும். அன்னியத்தை நாடாதிருத்தல் வைராக்யம் அல்லது நிராசை; தன்னை விடாதிருத்தல் ஞானம். உண்மையி லிரண்டு மொன்றே. முத்துக்குளிப்போர் தம்மிடையிற் கல்லைக் கட்டிக்கொண்டு மூழ்கிக் கடலடியிற் கிடைக்கும் முத்தை எப்படி யெடுக்கிறார்களோ, அப்படியே ஒவ்வொருவனும் வைராக்யத்துடன் தன்னுள் ளாழ்ந்து மூழ்கி ஆத்மமுத்தை யடையலாம். ஒருவன் தான் சொரூபத்தை யடையும் வரையில் நிரந்தர சொரூப ஸ்மரணையைக் கைப்பற்றுவானாயின் அதுவொன்றே போதும். கோட்டைக்குள் எதிரிக ளுள்ளவரையில் அதிலிருந்து வெளியே வந்துகொண்டே யிருப்பார்கள். வரவர அவர்களை யெல்லாம் வெட்டிக்கொண்டே யிருந்தால் கோட்டை கைவசப்படும்.

கடவுளும் குருவும் உண்மையில் வேறல்லர். புலி வாயிற் பட்டது எவ்வாறு திரும்பாதோ, அவ்வாறே குருவினருட்பார்வையிற் பட்டவர்கள் அவரால் ரக்ஷிக்கப் படுவரேயன்றி யொருக்காலும் கைவிடப்படார்; எனினும், குரு காட்டிய வழிப்படி தவறாது நடக்கவேண்டும்.

ஆன்ம சிந்தனையைத் தவிர வேறு சிந்தனை கிளம்புவதற்குச் சற்று மிடங்கொடாமல் ஆத்மநிஷ்டாபரனா யிருப்

பதே தன்னை ஈசனுக் களிப்பதாம். ஈசன் பேரில் எவ்வளவு பாரத்தைப் போட்டாலும், அவ்வளவையும் அவர் வகித்துக்கொள்ளுகிறார். சகலகாரியங்களையும் ஒரு பரமேச்வர சக்தி நடத்திக்கொண் டிருக்கிறபடியால், நாமு மதற் கடங்கியிராமல், 'இப்படிச் செய்யவேண்டும்; அப்படிச் செய்யவேண்டு'மென்று ஸதா சிந்திப்பதேன்? புகைவண்டி சகல பாரங்களையும் தாங்கிக்கொண்டு போவது தெரிந்திருந்தும், அதி லேறிக்கொண்டு போகும் நாம் நம்முடைய சிறிய மூட்டையையு மதிற் போட்டுவிட்டு சுகமா யிராமல், அதை நமது தலையிற் றூங்கிக்கொண்டு ஏன் கஷ்டப்படவேண்டும்?

சுகமென்பது ஆத்மாவின் சொரூபமே; சுகமும் ஆத்மசொரூபமும் வேறன்று. ஆத்மசுகம் ஒன்றே யுள்ளது; அதுவே ஸத்யம். ப்ரபஞ்சப்பொருள் ஒன்றிலாவது சுகமென்பது கிடையாது. அவைகளிலிருந்து சுகம் கிடைப்பதாக நாம் நமது அவிவேகத்தால் நினைக்கின்றோம். மனம் வெளியில் வரும்போது துக்கத்தை யனுபவிக்கிறது. உண்மையில் நமது எண்ணங்கள் பூர்த்தியாகும்போதெல்லாம் அது தன்னுடைய யதாஸ்தானத்திற்குத் திரும்பி ஆத்மசுகத்தையே யனுபவிக்கிறது. அப்படியே தூக்கம், சமாதி, மூர்ச்சை காலங்களிலும், இச்சித்த பொருள் கிடைக்கிற போதும், வெறுத்த பொருளுக்குக் கேடுண்டாகும் போதும் மனம் அந்தர்முகமாகி ஆத்மசுகத்தையே யனுபவிக்கிறது. இப்படி மனம் ஆத்மாவை விட்டு வெளியே போவதும், உள்ளே திரும்புவதுமாக ஓய்வின்றி யலைகிறது. மரத்தடியில் நிழல் சுகமாயிருக்கிறது. வெளியில் சூரியவெப்பம் கொடுமையா யிருக்கிறது.

வெளியி லலேயு மொருவன் நிழலிற் சென்று குளிர்ச்சி யடைகிறான். சிறிது நேரத்திற்குப் பின் வெளிக்கிளம்பி வெப்பத்தின் கொடுமைக் காற்றாது, மறுபடியும் மரத்தடிக்கு வருகின்றான். இவ்வாறு நிழலினின்று வெயிலிற் போவதும், வெயிலினின்று நிழலிற் செல்வதுமா யிருக்கிறான். இப்படிச் செய்கிறவன் அவிவேகி. ஆனால் விவேகியோ நிழலைவிட்டு நீங்கான். அப்படியே ஞானியின் மனமும் பிரஹ்மத்தை விட்டு நீங்குவதில்லை. ஆனால் அஞ்ஞானியின் மனமோ பிரபஞ்சத்தி லுழன்று துக்கப்படுவதும்,சிறிது நேரம் பிரஹ்மத்திற்குத் திரும்பி சுகமடைவதுமா யிருக்கிறது. ஜகமென்பது நினைவே. ஜகம் மறையும்போது அதாவது நினைவற்றபோது மனம் ஆனந்தத்தை யனுபவிக்கின்றது; ஜகந்தோன்றும்போது அது துக்கத்தை யனுபவிக்கின்றது.

இச்சா ஸங்கல்ப யத்நமின்றி யெழுந்த ஆதித்தன் சன்னிதி மாத்திரத்தில் காந்தக்கல் அக்கினியைக் கக்குவதும், தாமரை யலர்வதும், நீர் வற்றுவதும், உலகோர் தத்தங் காரியங்களிற் பிரவிருத்தித்து இயற்றி யடங்குவதும், காந்தத்தின்முன் ஊசி சேஷ்டிப்பதும் போல, ஸங்கல்ப ரகிதராயிருக்கும் ஈசன் சன்னிதான விசேஷ மாத்திரத்தால் நடக்கும் முத்தொழில் அல்லது பஞ்சகிருத்தியங்கட் குட்பட்ட ஜீவர்கள் தத்தம் கர்மானுசாரம் சேஷ்டித் தடங்குகின்றனர். அன்றி அவர் ஸங்கல்ப ஸஹித ரல்லர். ஒருகருமமு மவரை யொட்டாது. அது லோககருமங்கள் சூரியனை யொட்டாததும், ஏனைய சதுர்பூதங்களின் குணாகுணங்கள் வியாபகமான ஆகாயத்தை யொட்டாததும் போலும்.

எந்நூலிலும் முக்தி யடைவதற்கு மனத்தை யடக்க வேண்டுமென்று சொல்லப்பட் டுள்ளபடியால் மனோநிக்ர

கமே நூல்களின் முடிவான கருத்து என்றறிந்துகொண்ட பின்பு நூல்களை யளவின்றிப் படிப்பதாற் பயனில்லை. மனத்தை யடக்குவதற்குத் தன்னை யாரென்று விசாரிக்க வேண்டுமே யல்லாமல் எப்படி நூல்களில் விசாரிப்பது? தன்னைத் தன்னுடைய ஞானக்கண்ணாற் றானே யறியவேண்டும். ராமன் தன்னை ராமனென்றறியக் கண்ணாடி வேண்டுமா? 'தான்' பஞ்ச கோசங்களுக் குள்ளிருப்பது; நூல்களோ அவற்றிற்கு வெளியிலிருப்பவை. ஆகையால் பஞ்சகோசங்களையும் நீக்கி விசாரிக்கவேண்டிய தன்னை நூல்களில் விசாரிப்பது வீணே. பந்தத்திலிருக்கும் தான் யாரென்று விசாரித்து தன் யதார்த்த சொரூபத்தைத் தெரிந்துகொள்வதே முக்தி. சதாகாலமும் மனத்தை ஆத்மாவில் வைத்திருப்பதற்குத்தான் 'ஆத்மவிசார' மென்று பெயர்; தியானமோ தன்னை ஸச்சிதானந்த பிரஹ்மமாக பாவிப்பது. கற்றவை யனைத்தையும் ஒருகாலத்தில் மறக்கவேண்டி வரும்.

குப்பையைக் கூட்டித் தள்ளவேண்டிய ஒருவன் அதை யாராய்வதா லெப்படிப் பயனில்லையோ அப்படியே தன்னை யறியவேண்டிய ஒருவன் தன்னை மறைத்துக்கொண்டிருக்கும் தத்துவங்க ளனைத்தையும் சேர்த்துத் தள்ளிவிடாமல் அவை இத்தனையென்று கணக்கிடுவதாலும், அவற்றின் குணங்களை ஆராய்வதாலும் பயனில்லை. பிரபஞ்சத்தை ஒரு சொப்பனத்தைப்போ லெண்ணிக்கொள்ள வேண்டும்.

ஜாக்ரம் தீர்க்கம்; சொப்பனம் க்ஷணிகமென்பது தவிர வேறு பேதமில்லை. ஜாக்ரத்தில் நடக்கும் விவகாரங்களெல்லாம் எவ்வளவு உண்மையாகத் தோன்றுகின்றனவோ அவ்வளவு உண்மையாகவே சொப்பனத்தில் நடக்கும் விவகாரங்களும் அக்காலத்திற் றோன்றுகின்றன. சொப்பனத்

துல மனமமேவமொரு தேகத்தை யெடுத்துக் கொள்ளுகிறது. ஜாக்ரம் சொப்பன மிரண்டிலும் நினைவுகளும் நாமரூபங் களும் ஏககாலத்தில் நிகழ்கின்றன.

நல்ல மனமென்றும் கெட்ட மனமென்று மிரண்டு மனங்களில்லை. மனமொன்றே. வாசனைகளே சுபமென்றும் அசுபமென்று மிரண்டுவிதம். மனம் சுபவாசனைவயத்ததாய் நிற்கும்போது நல்லமனமென்றும், அசுபவாசனை வயத்த தாய் நிற்கும்போது கெட்டமனமென்றும் சொல்லப்படும். பிறர் எவ்வளவு கெட்டவர்களாய்த் தோன்றினும் அவர்களை வெறுத்தலாகாது. விருப்புவெறுப்புக ளிரண்டும் வெறுக் கத்தக்கன. பிரபஞ்சவிஷயங்களி லதிகமாய் மனத்தை விடக்கூடாது. சாத்தியமானவரையில், அன்னியர் காரியத் திற் பிரவேசிக்கக் கூடாது. பிறருக்கொருவன் கொடுப்ப தெல்லாம் தனக்கே கொடுத்துக்கொள்ளுகிறான். இவ் வுண்மையை யறிந்தால் எவன்தான் கொடாதொழிவான்?

தானெழுந்தால் சகலமுமெழும்; தானடங்கினால் சக லமுமடங்கும். எவ்வளவுக்கெவ்வளவு தாழ்ந்து நடக்கிறோ மோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு நன்மையுண்டு. மனத்தை யடக் கிக் கொண்டிருந்தால் எங்கேயிருந்தாலு மிருக்கலாம்.

73030

முற்றிற்று.